

KURT MAHR

Výpad na Arkon

Knihovnická Perry Rhodan 38

Přeložil Jaroslav Kuťák

„To je sen a ne loď," poznamenal zamyšleně Reginald Bull. GANYMED-nejnovější kosmický obr ve službách flotily Třetí moci. Obrovský válec o délce osmi set čtyřiceti metrů a o průměru dvou set metrů. Původně tupá zád' lodi byla v pozemských loděnicích prodloužena o kuželovitý, špičatý nástavec o délce šedesáti metrů. „Větší než STARDUST," dodal Bull.

STARDUST stála deset kilometrů daleko a její obrovité kulovité těleso se rýsovalo proti nafialovělému světlu pozdního večera.

„Takže letíme na Arkon," začal Bull nové téma, aniž by spustil oči z GANYMEDU. „Na téhle lodi." „Ano, na téhle lodi," potvrdil jeho slova Perry Rhodan. „Proč ne se STARDUST?"

„Protože STARDUST je arkonidská loď. Když půjdu navštívit pana Thompsona, kterého jsem v životě neviděl, nepůjdu

v obleku, jenž mu kdysi patřil. To jsou pravidla diplomacie, vis?"

„No dobře," pokýval hlavou Bull. „Tak tedy na Arkon poletíme s GANYMEDEM. Přistaneme tam a řekneme: Jsme původem ze Země a vracíme vám vaše dva trosečníky. Teď nám pomozte, aby se Země nedostala do rukou Skokanů. Je to tak?"

Rhodan se zasmál.

„Rád bych věděl, jak tam dopadneme, ale když to jen trochu půjde, na tvůj návrh si vzpomenu."

^ ^ ^

Oba Arkonidané, Thora a Crest, byli prvními, kdo zaujali místa v kajutách na palubě kosmické lodi GANYMED. Vypadalo to, jako by chtěli naznačit, že udělají všechno pro to, aby odlet nebyl znovu odsunut.

Poslední dny měl Rhodan na očích úplně novou Thoru. Sršela temperamentem a byla krásná jako pohanská bohyně. Tím víc a bolestněji si uvědomil, že tuhle paličatou, arogantní mimozemšťanku od první chvíle ve skrytu duše miloval.

Řízení ryze technických záležitostí bylo vloženo do rukou Reginalda Bulla. Věnoval se jim s neúnavnou pílí muže, který se nemůže dočkat dalšího velkého dobrodružství.

Bull se postaral o vestavbu jednoho ze dvou fiktivních transponderů - nejlepší zbraně, jakou měli - z paluby STARDUST na palubu nového křižníku. Přesvědčil se i o tom, zda strukturální kompenzátor pracuje. Pomocí nové technologie toto zařízení absorbovalo otřesy prostoru, vyvolané při transici. V budoucnu už nikdo nebude moci transice GANYMEDU díky strukturálním otřesům zaznamenávat, pokud bude kompenzátor zapojen.

Bull dohlédl i na uložení 27 třísedadlových stíhaček do čer-

stvě přistavěné zádi a na naložení dvou dálkových průzkumných lodí typu Gazela: plochých, disku se podobajících lodí s elipsoidním průřezem, třicet metrů v průměru a osmnáct metrů vysoké.

- Plukovník Freyt, kapitán GANYMEDU, dohlížel na nástup tisíce mužů posádky a postaral se o to, aby každý člen našel své místo.

Přípravy ke startu zabraly celý týden. Vzhledem k významu a důležitosti akce to nebylo mnoho času. Termín startu byl dodržen.

^ A ^

Arkon ležel uprostřed hvězdného seskupení, vzdáleného asi 32 000 světelných let od Země.

GANYMED nebyl schopen překonat takovou vzdálenost jediným hyperskokem. Rhodan připravil celkem pět transic. Ta poslední měla končit na periférii hvězdného seskupení. Prvních pět skoků mělo proběhnout pod kontrolou strukturálního kompenzátoru, pátý však už ne. Na Arkonu neměl nikdo získat dojem, že se do centra Velkého Impéria snaží proniknout nepřítel. Poslední skok měl být měřitelný. Čtyři transice proběhly bez komplikací. Pak Rhodan vyhlásil pohotovost k pátému skoku.

^ ^ ^

Bolest odeznívala.

Ostré hvízdání sirény vrátilo lidem vědomí. Vtom kdosi vykřikl - nikdo nevěděl, kdo. Výkřik obdivu.

„Monitory! Podívejte!”

Velkou obrazovku zaplavilo zářivé světlo. Mračno hvězd, obrovské a nádherné. Něco takového člověk ještě neviděl.

M-13!

Jádro velké říše se statisíci slunci, chránícími srdce impéria: Arkon.

Jak proti tomu okolní vesmír vypadal pustě a prázdňě!

Minuty plynuly. Lidé se kochali pohledem. Málem přitom zapomněli, proč vlastně přiletěli.

Pak se v palubním rozhlase ozval chraplavý hlas: „Tamhle není něco v pořádku, pane!”

Perry Rhodan ihned reagoval. Zázrak na monitoru byl zapomenut.

„Co není v pořádku?”

„Hyperpřijímače se neustále ozývají. Máme, s odpuštěním, pane, v přístrojích salát z vln.”

„Zaměření?”

„Žádné, pane. Těch vysílání je tolik, že se vzájemně překrývají.”

Rhodan přikývl.

„Pokračujte!” přikázal spojaři.

Pak následovaly další rozkazy, krátké a precizní: „Loď zastavit!

Ochranné štíty aktivovat! Zbraňové centrály pohotovost!”

GANYMED se zastavil.

Ve vzdálenosti tří světelných let plulo vesmírem obrovské rudé slunce bez planet.

Ve velínu se rozhostilo ticho. Všichni napjatě pozorovali obrazovky a pokoušeli se odhadnout, co se tam venku děje.

Venku, v cizím, tajuplném kosmu.

^ ^ ^

„Registrujeme slabé světelné reflexy, které se k nám blíží!” Rhodan přikývl a přikázal spojařům, aby sledovali vysílání a předali je do velínu.

Zanedlouho místnost naplnil chaos zvu

ků - od hlubokého, monotónního bručení po sotva slyšitelné hysterické cvrlikání. Zakódované a zkrácené hypervysílání. Kdo neznal kódy, nedokázal je rozluštit.

Něco se blížilo a blížilo se to rychle.

Ale co?

Arkonidan Crest byl pozván do velínu, ale ani jemu se nepodařilo zjistit, co se to venku děje.

Utekla hodina. Světelný reflex se přiblížil na dvacet světelných minut. Po chvíli bylo zřejmé, že pokud nezmění směr, mine GANYMED ve značné vzdálenosti.

Rhodan si oddechl.

To nepatřilo jim!

Ale potom se ve vesmíru zablesklo a oslnivý šíp letěl volným prostorem. Pak do něčeho narazil, rozplynul se a z místa dopadu vyšlehl další blesk, který však směřoval opačným směrem.

„Těsně vedle!“ zabručel Reginald Bull a jeho poznámka uvolnila napětí přítomných.

Už nebylo pochyb: GANYMED ukončil svou pátou transici uprostřed vesmírné bitvy.

^ A ^

„Zachováme neutratím," nařídil Rhodan. „Nevíme, kdo se to tam venku pere a s kým. O nás každopádně nejde.“

Situace byla strašidelná. Barevné světelné paprsky křížovaly obrazovky a vybuchovaly v zářivých explozích.

Crest byl bezradný.

„Přirozeně že existuje spousta civilizací, kterým je arkonidské impérium trnem v oku," přiznával. „Každý mocný má protivníka a já jsem nikdy nezamlčoval, že je mají i Arkonidané. V minulosti jsme museli často reagovat na vzniklou situaci a tvrdě zakročit, ale jak mám vědět, co se tam venku

vlastně děje? Ani nepoznám, zda do boje zasáhly arkonidské lodě."

Nejistota trvala a rostla touha po informacích. Rhodan v, sobě cítil narůstající nervozitu a věděl, že ani jeho muži na tom nejsou lip.

„Bulle?"

„Ano? Mám...?"

Rhodan přikývl.

„Nemůžeme na to koukat a čekat. Potřebujeme informace.

Vezmi si Gazelu I a pokus se zjistit, co se tam venku odehrává!

Ale opatrně! Do ničeho se neplet'! Jen chceme vědět, oč tam jde!"

Bull zavrtěl hlavou.

„Bez obav. Jsem ten nejopatrnější chlápek na světě!"

Kdo však znal jeho horkokrevný temperament, musel se tomuto tvrzení zasmát.

^ ^ ^

Gazela I se svými deseti muži posádky měla všechny znaky malé kosmické lodi. Byla vybavena hyperagregáty, mohla provádět krátké transice a zásoby energie jí stačily na dolet zhruba pěti set světelných let. I palubní zbraně jí umožňovaly s úspěchem vést malou válku. Bull však pochyboval, že by se události v M-13 daly posuzovat pozemskými měřítky.

Gazela I opustila obrovitý korpus GANYMEDU, přešla na 0,8 rychlosti světla a plula vesmírem k podezřelé oblasti.

Vedle Bulla seděl mladý poručík Tifflor. Řídil loď. Bull se staral o zaměřovače.

Ve vzdálenosti pěti světelných minut se poprvé ozval zaměřovač mikrovln. Nejdříve zachytil nějaký objekt, který však rychle nabíral obrysy, až se nakonec projevil jako mrak kosmických lodí, pohybujících se velkou rychlostí.

„Sto světelných vteřin odstup!" hlásil Tifflor.
„Jděte ještě blíž!" zavrčel Bull. „Chci je vidět na obrazovkách.
Snižte rychlost!"

„Budou po nás střílet, pane!"
„Myslíte? Máte z nich strach?"
Tifflor málem nadskočil.

„Pane, já...!"

Bull jen mávl rukou.

„Dobrá, omlouvám se! Nemyslel jsem to tak. Vím, že nemáte strach. Takže pokračujeme!"

Tifflor poslechl.

Na obrazovkách se objevily bledé stíny, trupy kosmických lodí, odrážejících světlo hvězd. Bull se předklonil.

„Panebože," zamumlal, „co je tohle za lodě?"

Díky arkonidskému hypnoškolení Bull znal všechny možné typy kosmických lodí a uměl je přiřadit k civilizacím, které Arkonidané znali.

Ale to, co teď viděl, ho zaskočilo. Svazek obsahoval zhruba tři sta lodí, největší z nich asi velikosti GANYMEDU. Nejmenší, slabě svítící body, byly velké jako Gazela I.

Byly mezi nimi typy lodí, jaké byly moderní před tisíci lety, ale také takové, které Bull vůbec neznal.

To, co měli před sebou, určitě nebyli Arkonidané.

Gazela I nebyla ostřelována. Tifflor si tiše oddechl, když propluli kolem cizích lodí a dostali se za ně.

Bull se na něj podíval a zašklebil se: „Bohužel si to nedokážu odpustit - proletíme kolem nich ještě jednou!"

Tifflor suše opáčil: „Ano, pane!"

Pak začal manévrovat. Během pěti minut dostal Gazelu I do protikurzu. Ještě menší rychlostí než předtím pluli nízko nad neznámou formací.

Jeden z mužů na zbraňových stanovištích vykřikl: „Střílejí po nás, pane!"

Přes obrazovku se natáhla široká, zářivá dráha. Tiffloor sáhl po řízení, aby uhnul. Ale energetický svazek je neškodně minul, pouze olízl energetický ochranný štít a plně zasáhl jednu z cizích lodí, vzdálenou pár tisíc kilometrů.

Efekt byl strašlivý. Ve zlomku vteřiny se cizí loď nafoukla a praskla. Rozprskávala statisíce žhavých úlomků na všechny strany.

„Rychle pryč!“ hlesl Bull.

Tiffloor bleskurychle zareagoval, zvýšil rychlost lodi a ostrou zatáčkou uhnul z blízkosti flotily.

Další paprsky pročesávaly prostor. Zanechávaly na obrazovkách žhavou stopu a nacházely cíl mezi cizími loděmi.

„Zastavte!“ přikázal Bull.

Gazela I byla dvě a půl světelné minuty od ostřelované flotily. Zaměřovače hlásily, že se cizinci pohnuli. To, co zbylo z jejich lodí, náhle měnilo směr i rychlost. Flotila se chtěla vyhnout ostřelování. Mízela v černotě vesmíru.

Neviditelný nepřítel zastavil palbu.

„Co máte v úmyslu, pane?“ zeptal se Tiffloor.

„Počkat!“ odpověděl suše Bull. „Přijímače na integrální frekvence!“

Tiffloor přikývl. Pochopil, co Bull chce. V každé bitvě existovali ti, kteří na palubách zasažených lodí přežili. Ti pak volali vysílačkou o pomoc.

O čtyři minuty později Gazela I zachytila první nouzové volání a když je zaměřila, zvolna vyplula směrem k místu, odkud se ozývalo. Polovina posádky přitom sledovala, aby na ně někdo nevystřelil. Kdyby se tak stalo a všimli by si toho včas, Gazela I byla díky své obratnosti schopna vyhnout se zásahu.

Bull zíral na reflexní monitor zaměřovače mikrovln.

Tamhle!

Spatřil světlý bod.

.Tifflor změnil kurz. Rychlostí pozemského auta se loď blížila k bodu. Tifflor manévroval obratně a zručně jako zkušený kapitán.

Tohle byla jeho parketa.

„Dva muži vystoupit! Hlásit přiblížování!“

Během okamžiku se na obrazovkách objevili dva členové posádky v nafouknutých skafandrech.

„Vzdálenost ještě dvě stě metrů, pane. Zřetelně je vidíme!“

„Pospěšte si!“ přikázal Tifflor.

Starostlivě sledoval monitor. Okolí bylo nebezpečné. Každou chvíli mohl neznámý ostřelovač zaměřit Gazelu I a začít po ní střílet.

„Jsme na místě, pane!“ hlásili muži z paluby rozstřílené lodi. „Něco jsme našli!“

„Přineste to sem!“

„Ano, pane, ale...“

Kašel, oddechování.

„Co je?“

„Není to... muž, pane!“

Tifflor se rozzlobil.

„Je to inteligentní bytost nebo ne?“

„Pravděpodobně ano, pane, ale... Vypadá divně...“

Tifflor měl na jazyku pár šťavnatých slov, ale nakonec si je nechal pro sebe a řekl jen: „Přineste ho sem! Rychle!“

Pak na lodi zavládlo mlčení až do chvíle, kdy na palubu pronikly zvuky, způsobené vracejícími se muži. Bull sledoval kontrolky. Jakmile se vstup lodi uzavřel, kývl na Tifflora.

„Letíme zpátky. Co nejkratší cestou.“

Tifflor začal jednat. Když se Gazela I pohnula, oba vyslanci vstoupili do velínu a opatrně tam položili balík, který přinesli.

Bull uvolnil pásy, obešel kontrolní panel a zahleděl se na neznámého. Zjišťoval, že kůži podobný obal pravděpodobně

nepatří bytosti, nýbrž patrně patří k ochrannému oděvu, přestože na něm nikde neviděl žádné zdrhovadlo či jiné zapínání. Při dalším ohledávání našel místo velké asi čtvrt čtverečního metru, kde byla průhledná, ale pevná fólie, umožňující nahlédnout dovnitř. Pod ní spatřil neforemné, tmavošedé obrysy něčeho, čemu oba podřízení odmítli říkat - *muž*.

Bull na tabulku zaklepal, ale nic se pod ní nehnulo. Bytost byla buď v bezvědomí, nebo mrtvá.

„Rychle!“ vybídl tiše Tiffiora.

Poručík zamračeně přikývl.

._ ^ ^ ^

Rhodan pozoroval návrat Gazely I. Vedle něj stál Crest a rovněž se na manévr díval. Tiffior je opět přesvědčil, že je pilotem mimořádných kvalit, protože jednal rychle a s velkou jistotou.

Kolem GANYMEDU zuřila bitva. Rozptýlení cizí flotily bylo patrně jen jednou malou akcí velkého boje.

Rhodan se otočil na Cresta.

„Chcete převzít vyšetření? Myslím, že ve vašich rukou to bude nejlepší.“

Crest přikývl.

„Dejte mi vědět, jakmile se něco dozvíte!“ požádal Rhodan.

Crest vyšel ven a čekal před velínem na Tiffiorovy muže s cizí bytostí. Jakmile sjeli antigravem k němu, požádal je, aby ji odnesli do laboratoře.

Tam pak otevřel kožené pouzdro v blízkosti průzoru. Zjistil, že uvnitř je neforemné tělo, obklopené metanem. Připravil odpovídající komoru, naplnil ji metanem a tělo do ní rychle přemístil.

Uvnitř komory pracovala celá řada přístrojů, zachycujících a označujících složení a charakteristiky těla. Crest z údajů

vyčetl, že v bytosti už jen slabě fungoval jediný orgán - tea, který by se dal porovnat s lidským srdcem. „- • Cizinec umíral. Tělo bylo podchlazeno. Pravděpodobně se mu přestal vyhřívat kožený skafandr.

Crest se bleskurychle věnoval nastavení nových hodnot. Především mu šlo o to, aby zaznamenal poslední mizející vlny mozku metáno ve bytosti...

^ ^ ^

Tendence kosmické bitvy se vyvíjela zcela jasným směrem: formace lodí byly stále sevřenější, fotometry zaznamenávaly další a další reflexy.

Uprostřed formací se vznášel GANYMED.

Dosud byl odsouzena k čekání. Ještě nemohl dělat nic jiného, než dodávat svému ochrannému štítu stále více energie, aby mu náhodný zásah neublížil.

Po hodině práce se Crest vrátil.

„Takže?“ zeptal se Rhodan.

„Byl to Motuner,“ odpověděl Crest.

„Cože?“

„Ano,“ přikývl Arkonidan. „Zemřel podchlazením. Už jsem mu nedokázal pomoci.“

Rhodan přemýšlel a hledal v paměti, zprostředkované hypnoškolením, kdo je Motuner.

Šlo o nehumanoidní rasu, dýchající metan. Motunerové měli vysoce vyvinutou techniku a nikdy v dějinách Arkonidského Impéria nebyli z těch nejposlušnějších příslušníků říše. Vysoký stupeň vlastní civilizace a přirozený odpor vůči humanoidům je nutily, aby čas od času zkusili svrhnout moc říše.

„S kým bojují?“ zeptal se Rhodan.

„S velkou arkonidskou flotilou,“ odpověděl Crest. „Tenhle Motuner mi ještě stačil prozradit, že sotva vzpoura začala, už

se na jejich hlavní svět Motun vrhla obrovská přesila arkonidských lodí a proměnila jeho skalnatý povrch v moře lávy. Lodě Motunerů, umístěné na okolních planetách, se pustily do boje. To je to, co vidíme na obrazovkách. Je naprosto zřejmé, že povstání skončí úplným zánikem Motunerů."

Rhodan překvapeně vzhlédl.

„Arkon je najednou nějak energický, že?"

Crest klesl do volného křesla.

„Je to hrozně divné," říkal. „V době, kdy jsme s Thorou odstartovali na nepovedenou výpravu, by žádný Arkonidan nehnul proti povstání Motunerů prstem. Motun leží čtyřicet šest světelných let daleko od Arkonu. Arkonidané věděli, že by Motunerové mohli dělat, co by chtěli, ale k žádné z důležitých součástí říše - včetně Arkonu - by se díky automatickému bezpečnostnímu systému nikdy nedostali. Čekalo by se pak, až povstání skončí samo od sebe.

Ale tohle... Tak neuvěřitelná aktivita?"

„Od vašeho startu už uplynulo třináct let, Creste," poznamenal Rhodan. „Přece nevěříte, že..."

„Třináct let?" opáčil Crest. „Copak si myslíte, že by pouhých třináct let stačilo k tomu, aby se zásadně změnila povaha prastarého národa?"

Rhodan přemýšlel.

„Přirozenou cestou asi těžko," přiznával. „Ale co když došlo k nějakému šoku? Co když byl Arkon napaden a vaši krajana byli donuceni probrat se ze své letargie?"

Crest smutně mávl rukou. Už měl odpověď na jazyku, ale než ji stačil vyslovit, propuklo peklo.

Sirény ošklivě zaječely a na pár vteřin naplnily loď bolestivým řevem. Jakmile utichly, v palubním rozhlase se ozvalo:

„Silný svazek lodí v přímém letovém kurzu proti GANYME-DU! Vzdálenost tři světelné vteřiny, rychlost 0,05 světla. Kontakt za šedesát vteřin!"

Rhodanův první pohled platil stupnici síly energetického ochranného štítu. Hodnoty dosahovaly maxima.

GANYMED byl chráněn proti jakémukoliv myslitelnému bojovému zatížení, ale svazek, který se zničehonic blížil, se skládal z více než tří tisíc lodí. Soustředěná palba ze zbraní všech tří tisíc lodí by stoprocentně prolomila i štít GANYME-DU.

Crest vstal a ustoupil dozadu. Věděl, že v takových situacích musí jednání přenechat jiným.

Ve zlomku vteřiny se posádka velínu proměnila v jediný živý organismus, kde měl každý své místo a každý je perfektně ovládal v součinnosti s ostatními.

Rhodan ani teď neztrácel rozvahu.

Zaměřovače potřebovaly deset vteřin, aby ohlásily, že jde o loď arkonidského původu.

Dalších deset vteřin Rhodan potřeboval, aby odeslal zakódované vysílání, které by podle Orestova tvrzení jakoukoliv arkonidskou posádku přesvědčilo, že má před sebou krajany.

Další dvě vteřiny potřeboval ke zjištění, že loď na zprávu nereagují a už vůbec nepomýšlejí na změnu nebezpečného kurzu.

Dvacet vteřin po prvním hlášení zahájila arkonidská flotila proti GANYMEDU palbu. Stovky paprsků cíl minuly, ale desítky jich přece jen zasáhly ochranný štít.

„Zbraňová centrála jedna připravit!“ rozkázal Rhodan.

Na jedničce byl zabudován fiktivní transmitter, nejpůsobivější zbraň lodi.

Potvrzení během vteřiny.

„Palba ve směru letu, střední energie! Pal!“

Pravou rukou pak sáhl po řídicí páce a posunul ji do polohy největšího zrychlení. GANYMED se rozletěl proti obrov-

ské flotile, stále zrychloval a přezíral se nepřátelskou formací pomocí tajuplné energie fiktivního transmiteru. Transmitter zachytil cíl a odmrštil jej hyperprostorem na místo, stanovené silou užité energie, každopádně však velmi daleko od zákroku.

Před GANYMEDEM se najednou rozprostřela široká ulice, i když ochranný štít stále ještě rozsvěcovaly zásahy zbylých arkonidských lodí.

Arkonidané rychle pochopili, s jakým nebezpečím mají co do činění. Svazek se roztrhal a lodě se rozprskly do všech směrů, aby protivníkovi ztížily míření. Zásahy na ochranném štítu GANYMEDU přicházely stále řidčeji.

Zanedlouho se Rhodanova loď nacházela v bezpečí za liniemi protivníka, ale ten se zformoval, aby znovu zaútočil v původním směru. Flotila se řítla dál kosmem proti lodím Motunerů a měnila je v explodující vraky.

• ^ ^ _ ^

Po půlhodině čekání se Rhodan rozhodl, že bude pokračovat v letu. Nemínil svou loď vystavovat dalšímu nebezpečí v okrajové části kulovitého hvězdného seskupení a poslední zbytek cesty - asi pětadesát světelných let - se rozhodl překonat pomocí transice.

Avšak vzhledem k vysokému nakupení hmoty v cílovém prostoru bylo potřeba mnohem víc času k přesnému zaměření transitního bodu výskoku z hyperprostoru.

Do Rhodanových úvah se najednou ozvala Thora. Zdálo se, že ji něco velice rozrušilo. Její téměř bílé blond vlasy za ní divoce vlály.

Rhodan se na ni usmál.

„To byly arkonidské lodě, že?“ zeptala se Thora.

„Ano,“ přiznal Rhodan.

„Proč jste se jim nedal poznat?“ „Jistěže jsem to udělal! Pomocí kódované zprávy.“ Thora byla překvapena a plamen v jejích očích poněkud pohasl. „A oni na to...”

„...neodpověděli. Přesně tak. Naopak - zahájili proti nám palbu!”

Thora svěsila ramena. Zlost i rozrušení byly najednou pryč, zůstala jen bezradnost.

Crest vstal ze svého kouta a přistoupil blíž. V Thořiných očích stála nevyslovená otázka.

„Není nám o nic lépe než tobě,” pokýval hlavou starý vědec. „Nemáme ani tušení, co se asi tak mohlo stát.”

„Ale...”

„Během vaší nepřítomnosti na Arkonu patrně došlo k převratným změnám,” řekl Rhodan, „když už neplatí staré signály.”

„Ale... Co chcete udělat?”

Thora by nejradši namítla, že by bylo nejlepší vrátit se na Zemi.

Rhodan se usmál.

„Ne, nebojte se. Chtěli jsme a nadále chceme na Arkon. Šestou transicí se tam dostaneme. Ale jedno vám řeknu - podle všeho nás vaši bratři nejspíš budou chtít zabít, místo aby nás přivinuli na svou hrud’!”

^^^

„Král Šalamoun se krok za krokem, den za dnem blíží k tajuplné zemi Ofin a k nádhernému zlatému paláci královny ze Sáby!”

Rhodan se usmál a podíval se stranou. Pozoroval svého kopilota a přítele v jedné osobě.

„Máš romantickou náladu, co?“

Bull nespustil oči z obrazovky.

„O ano,“ odpověděl vážným tónem. „Připadám si jako v kině. Jen se na to podívej,“ máchl rozmáchlým gestem přes všechny obrazovky, „a poslechni si to!“ ukázal na telekom, naladěný na integrální frekvence.

Obrazovky vskutku nabízely pohádkovou podívanou. Hvězdy tu stály tak těsně u sebe, až místy vytvářely světelné stěny. Bylo to hvězdné nebe, jaké lidské oko dosud nespatriilo.

A z hyperkomu vycházel nepřetržitý šum stovek a tisíců zároveň vedených hovorů. Jednoduchý propočet dával tušit, že se v tomto prostoru musí pohybovat nejméně milion lodí.

Omamné číslo.

Reginald Bull začal chápat, co Rhodan mínil tím, když řekl, že arkonidské impérium musí při vši své dekadenci představovat to největší, co mohlo oko člověka spatřit.

Ale s podrážděností, s jakou na obdobné silné dojmy reagoval, odsunul vlastní pocity malosti a nedůležitosti stranou a pokračoval v citacích ságy o Šalamounovi:

„Když však přišel dost blízko, viděl, že zlato je ve skutečnosti měděným plechem, jeho odvaha se vrátila a obrovskou armádu královny ze Sáby porazil sám se svým předvojem!“

Pak se otočil k Rhodanovi a kousavě poznamenal: „Teď, když jsme uspokoili mytologii..., co budeme dělat dál?“

Rhodan ukázal na obrazovku.

„Počkáme na vyhodnocení. Podle našich výpočtů jsme třicet světelných hodin od slunce Arkon. To, co tady vidíme, sice přesně souhlasí se záznamy na Crestových starých mapách, ale nechtěl bych nic riskovat. Možná že si Arkonidané vybudovali novou vesmírnou bránu, a když si nedáme pozor, možná do ní narazíme nosem.“

Bull svraštil čelo.

„Stejně tu mají vnější hradby, ne?“

„Ano, ale ne v téhle oblasti. Vnější prsten hradeb leží mimo Arkon podél nejvzdálenějších oběžných drah planet soustavy, tedy asi patnáct až dvacet světelných hodin daleko od centrálního souhvězdí."

Bull odečítal údaje na přístrojích.

„Letíme rychlostí 0,2 světla," konstatoval. „Jsme v dosahu vnějšího okruhu prstence. Zavoláme jim?"

Rhodan přikývl.

„Samozřejmě. Odvysíláme všechno možné, co by jim aspoň trochu mohlo naznačit, že přicházíme s přátelskými úmysly."

„Jo. Doufejme, že to bude něco platný."

^~A.^

Kontrola map nepřinesla nic nového. Arkonidané neměli žádné nové vesmírné stanice.

Část pěti tisíc těžkých děl, tvořících vnější hradby, minuli. GANYMED se nyní blížil k prstenci šedesátiprocentní rychlostí světla. Antény lodi neustále vysílaly signály.

Arkonidská stanoviště by na ně správně měla odpovídat -alespoň za normálních okolností ano, jak tvrdil Crest - ale nedělo se tak.

Mlčky letěli dál a nikdo netušil, co se bude dít, až se GANYMED pokusí proplout vnějším ochranným prstencem Velké říše.

Na obrazovce se zjevila jedna z bojových plošin. Vypadalo to, jako by se z malého, třpytivého bodu najednou zrodila příšera, vedle níž se GANYMED podobal pouhému komárovi.

Ve zlomku vteřiny viděli ústí paprskových děl.

Pak začaly chrlit paprsky.

Proti GANYMEDU se najednou řítily světelná stěna. Generátory ochranného energetického štítu zařvaly a lodí to zacloumalo jako starou dřevěnou kocábkou na rozbouřeném moři.

Srdce mužů byla zasažena zděšením.

Poslední zbytky energie pohnuly lodí kupředu. Toto posunutí způsobilo, že zbytky energie bariéry zanikly za zádí. Než se automatika plošiny znovu zaměřila, pozemská loď už byla o dvě stě tisíc kilometrů dál a unikala zákeřným paprskům.

Houpání přestalo.

GANYMED pronikl do cizí soustavy a zničující ochranný val nechal za sebou.

„Nadále platí nejvyšší bojová pohotovost!" oznamoval Rhodan. „Musíme počítat s dalšími útoky. Hlášení o výpadcích okamžitě do velínu!"

K žádným výpadkům ani závadám však nedošlo.

Pobledlý Crest dřepěl ve svém křesle. Rhodan se k němu otočil a donutil se ke slabému úsměvu, aby Arkonidana uklidnil. Crest nereagoval. Báł se.

Ale prostor před GANYMEDEM se zdál být volný. Mocné impérium dopřávalo vetřelcům malou přestávku na odpočinek.

Rhodan vstal a obcházel spolupracovníky. Pro každého měl nějaké to uklidňující slůvko. Před Crestem se zastavil, počkal, až si ho Arkonidan ve svém strachu vůbec všimne, a pak řekl:

„Dávám vám a Thoře k dispozici celou spojovou centrálu. S přístroji to umíte. Pokuste se promluvit s Arkonem! Vysvětlete svým lidem, že nepřicházíme jako nepřátelé!

A vynasnažte se, abyste měli úspěch! Jinak jsme všichni ztraceni."

Crest přikývl, vstal a kráčel k východu. Rhodan se za ním díval. Pak zavolal Thoru a požádal ji, aby Orestovi pomohla.

Thora ale vypadala, že tu pomoc spíš potřebuje sama.

^ ^ ^

Rhodan snížil rychlost lodi. Bylo nesmyslné řídit se do centra soustavy devadesáti procenty rychlosti světla.

Situace vyžadovala opatrnost, protože bylo dost dobře možné, že Arkonidané na GANYMED znovu zaútočí.

Thora a Crest se už drahnou dobu snažili navázat kontakt s mateřskou planetou. Ale Arkon se nehlásil!

Rhodan pojal podezření. Arkon se nehlásil! Padl svět Arkonidanů za obět' nějaké katastrofě? Nepochopila tu válka a nezničila arkonidskou civilizaci?

Nebo něco jiného?

Co když se zachránili jen roboti a vedli dál svou válku, i když už z inteligentních bytostí žádná nežila?

Dorazil GANYMED příliš pozdě?

Rhodan chtěl mít jistotu, a proto položil palubnímu počítači následující otázku: „Jedná se u arkonidských lodí, se kterými měl GANYMED v posledních deseti hodinách co do činnosti, o stroje řízené roboty?“

Pak čekal.

Předpokládal, že mu počítač odpoví do patnácti minut.

Náhle se opět ozvali zaměřovači: „Transice v bezprostřední blízkosti! Bojový křižník třídy STARDUST! Je ho dokonce vidět v optice!“

Částí svítícího koberce hvězd se sunul hrozivý černý stín -nejdříve malá tečka, pak míč a nakonec mocný černý disk, který GANYMEDU zcela bránil ve výhledu.

Rhodan napnul svaly, jako by musel první výstřel zachytit osobně. A pak hned vyšel - zelený paprsek dezintegrátoru zasáhl GANYMED těsně nad horní palubou a rozzářil ochranný štít.

Rhodan s lodí uhnul. Bleskurychle změnil kurz a vyhnul se tak salvě dezintegrátoru.

Ale temný obr jeho manévry kopíroval. Udělal to lehce, dalo by se říct, že hravě. Přilepil se GANYMEDU na paty, dohnal loď pozemšťanů na vzdálenost dvaceti kilometrů a bombardoval ji sprškou nejrůznějších bojových paprsků.

Řvoucí infemo generátorů štítu znovu začalo. GANYMED se chvěl pod dalšími a dalšími nárazy, občas na zlomek vteřiny vynechaly absorbéry přetížení a cloumaly se členy posádky.

Rhodan měnil manévry za manévry. Vyhnul se tak zhruba čtvrtině všech výstřelů.

Pak se rozhodl.

„Všem zbraňovým centrálám! K boji připravit!“

Muži si oddechli. Konečně! Konečně se něco dělo!

Konečně mohli arkonidskému kolosu předvést, zač je toho loket!

Co to vlastně bylo? Obří loď?

Hoho - na obří lodi máme obrovské zbraně! Fiktivní trans-miter je schopen vyhodit celou planetu z její oběžné dráhy!

Cože? Rozkaz zrušen? Žádná palba?

Proč?

Protože v okamžiku nejvyšší nouze Thora svým slabým hlasem křikla: „Proboha, nestřílet! Nestřílet!! Máme spojení s Arkonem!“

Lodí GANYMED Otřásl poslední zásah a roztočil ji. Hvězdy se opticky měnily v protáhlé světelné čáry. Rhodan přibrzdl, zastavil loď a stabilizoval ji.

Podíval se na monitory.

Kam však zmizel ten křižník?

Byl pryč. Všude kolem svítily hvězdy. GANYMED měl zase skvělý výhled do všech stran.

„Já to věděl," zabručel Bull, „to všechno byl jenom sen!“

Posádka se zasmála, sice trochu hystericky, ale s úlevou.

Pro GANYMED začala nová perioda čekání. Rhodan upřesnil kurz a na obrazovce se rozzářilo slunce Arkonu. Od vlastní planety Arkon byla loď pozemšťanů vzdálena ještě devět světelných hodin. Dráha vnější obrany ležela za ní.

Ale i tak těsně před cílem stále ještě nikdo neuměl zodpo-

vědět otázky jako: Co se stalo na Arkonu? Co přinutilo letargické Arkonidany bojovat a střílet na cizí hosty bez vyzvání?

Thora a Crest vedli s Arkonem přímý hovor a zaznamenávali jej. Potom záznam pustili Rhodanovi. Perry je přitom pozoroval. Crest byl bledý jako stěna a Thoře se trásly ruce.

Pak si poslechli rozhovor.

Crest řekl: „Hovoří Crest z rodu Zoltralů, člen expedice Aetron, která před jedenácti arkonidskými lety opustila mateřskou planetu. Nacházím se s Thorou ze stejného rodu na palubě lodi jiné civilizace, která nás veze domů. Prosíme o povolení k přistání.”

Crestova výzva byla pětkrát opakována.

Teprve potom řekl jakýsi cizí, nezúčastněně znějící hlas:

„Arkon pro Cresta z rodu Zoltralů. Už nejste vedeni na listině hledaných. Vyčkejte příletu doprovodné lodi!”

V této chvíli se do hovoru zapojila Thora.

„Doprovodná loď!” sykla zlostně. „To, co jste sem poslali, je bojový křižník, a jestli hned nepřestanete, náš kapitán ho bude muset zničit!”

Rhodan překvapeně vzhlédl. Hledal pohledem Thoru, ale měla sklopené oči.

Z reproduktoru se znovu ozval chladný hlas.

„To je nemožné. Nikdo nemůže zničit arkonidskou loď.”

„Blázne, hned to uvidíte!”

V té chvíli bylo v pozadí slyšet Rhodanův rozkaz pro zbraňové centrály.

„Ale my bojový křižník stáhneme,” pokračoval cizí hlas.

„Nepodnikejte nic, dokud k vám nedorazí doprovodná loď. Konec!”

Zbytek Rhodan znal. Thora ho vyzvala, aby zrušil rozkaz. Nepřátelský křižník zmizel.

Rhodan se podíval na Arkonidany.

„Tohle není to, co jste čekali, že?” zeptal se.

Crest mlčel, ale Thora hrdě pohodila hlavou.

„To vy víte stejně dobře jako my!“ prohodila zlostně.

Rhodan kývl.

„Ano... Ale jsem rád, že to chápete...”

Muž od zaměřovačích přístrojů horlivě hlásil další transici v sousedství GANYMEDU. Rhodan odvolal posádky zbraňových stanovišť. Nechal ji jen u fiktivního transmiteru. Nechtěl riskovat ztrátu něčích nervů v situaci tak důležité pro lidstvo.

Blížila se mohutná koule. Rhodan pozoroval její manévr. Arkonidský pilot byl mistrem svého oboru. Přiblížil se k nim až na vzdálenost osmi set metrů. Energetické štíty se vzájemně dotkly a v místě kontaktu se rozzářily.

Reginald Bull už neovládl netrpělivost.

„Taková drzost!“ zavrčel. „Proč se na nás tak mačká?“

Rhodan se usmál a pokrčil rameny.

„Na **to** se **zeptej jeho!**“

Bull se nenechal dvakrát pobízet. Zlostně udeřil do tlačítka telekomu, namířil anténu na loď Arkonidanů a začal:

„Kosmický křižník GANYMED pro arkonidskou loď! Co to je za bláznivý... óóó!“

Jeho údiv patřil tomu, co spatřil na obrazovce. Přimhouřenýma očima zíral na bytost, která mohla měřit asi tři metry. Bezesporu patřila k humanoidům. Měla dvě nohy, silné jako egyptské chrámové sloupy, a dvě ruce, které byly protáhlé a podivně visely na těle. Hlava... to byla geometricky přesná, bezvlasá koule se třemi otvory pro oči a úzkými, směšnými rty. Nos neměla.

Zatímco Bull ještě tišil svůj úlek, Thora zaúpěla:

„Panebože! To je Naat! Pustili na palubu arkonidské lodi Naata!“

Rhodan si vzpomněl na své úvahy. **Že** by obyvatelé páté planety, tak zvaní Naatové, uchvátili na Arkonu moc? To oni nereagovali na kódové signály?

Reginald Bull se ze svého úleku rychle probral. ,
 „Chtěl jsem vědět," začal znovu, „nač tak bláhový manévr? Dostal
 jste obě lodi do nebezpečí!" •
 Obrovitý Naat vypadal trochu stupidně. Na Bullovu otázku odpověděl
 ledabyly, jako by na ni odpovídal už potisící:
 „Protože jinak bych vás nemohl odtáhnout."
 Mluvil lámanou arkonidštinou.
 „Odtáhnout?" zpěnil Bull. „My se dokážeme pohybovat sami!
 Nepotřebujeme odtahovou službu!"
 „Víte vůbec, kde máte přistát?" zeptal se Naat.
 „Chceme přistát na Arkonu a taky to uděláme!"
 Rhodan na Bulla zamával a pak zaujal jeho místo.
 „Rhodan, kapitán GANYMEDU," představil se. „Kdo jste a jaké máte
 rozkazy?"
 Naat najednou projevil zájem.
 „Jsem Novaal," odpovídal ochotně. „Velitel tohoto imperiálního
 křižníku. Mám za úkol odvézt vaši loď bezpečně na Naat a přistát s
 vámi na kosmodromu v Naatalu."
 Rhodan si vzpomínal na své hypnoškolení. Naat byl světem velikosti
 Jupiteru, s vražednou gravitací a klimatem, podobným Marsu. Uprášený
 svět, byl div, že vůbec nesl život.
 „Mám na palubě dva arkonidské pasažéry," namítl Rhodan a postavil
 se tak, aby bylo Cresta a Thoru vidět. „Myslím, že se dostanete do
 potíží, když jim neumožníte co nejrychlejší návrat na Arkon. Domnívám
 se, že vám jméno rodu Zoltral něco říká."
 Novaal se mírně uklonil, ale jeho hlas zněl nadále nezúčastněně:
 „Je mi líto, ale vaši prosbu nemohu splnit. Dostal jsem rozkaz odvézt
 vás na Naat. Odpovědné instituce na Arkonu jsou o vašich dvou
 Arkonidanech informovány."
 „A jak nás dostanete na Naat?"
 „Tažným paprskem," odpověděl Novaal.

„Dobrá, prozatím nemám námitek. To, co děláte, je jistě nutné. Ale varuji vás - pokud bychom zjistili, že chováte zlé úmysly, pak vás i vaši loď pošlu do nenávratna!"

Nebylo vidět, zda tato hrozba na Naata nějak zapůsobila. Řekl: „Souhlasím!" a přerušil spojení.

Thora nedala Rhodanovi ani čas na to, aby se ohlédl.

„Proč jste netrval na tom, abychom byli neprodleně dopraveni na Arkon? Proč jste tak ochotně přistoupil na jeho požadavky? Proč jste mu nepohrozil víc? Proč..."

„Proč bych to měl dělat?" přerušil ji Rhodan. „To mám nesmyslně riskovat naše životy?"

„Nesmyslně? Já chci na Arkon a ne do Naatu!"

„To chceme všichni. Ale na Arkonu momentálně není naše přítomnost očividně žádoucí."

„To mě nezajímá!" zlobila se Thora. „Žádný směšný Naat mi nebude přikazovat, co smím a nesmím! Já jsem Arkonidanka! Zavolejte ho a povězte mu, že..." . Rhodanův pohled byl tak naléhavý, že zmlkla.

„Proč nechcete pochopit," zeptal se tiše a konejšivě, „že od vašeho odletu z Arkonu uplynulo třináct pozemských let? Proč nechcete pochopit, že se za třináct let mohla stát spousta věcí, a že se v případě Arkonu patrně taky stala? Nemíním zraňovat vaši hrdost, ale opravdu by se nemohlo stát, že rod Zoltralů už nebude mít takovou vážnost jako dřív?"

Thora sklonila hlavu. Chvilí tak strnula, až Rhodan povzbudivě přikývl a bělovlasý Arkonidan ji odvedl k jejímu křeslu.

Rhodan se vrátil na své místo a několika slovy informoval posádku o situaci.

Ve stejnou chvíli hlásily přístroje mírné zrychlení letu, aniž by za to agregáty lodi mohly. To je Novaal začal vléct za sebou. Rhodan manévr pozorně sledoval. Po chvíli si už byl jist, že Novaal je velmi opatrný muž a že se GANYMEDU nic nestane, když bude let řídit dál.

Jenom Bull si neodpustil tradiční poznámku a dodal:
„Kdo by si to pomyslel? Snili jsme o triumfálním návratu, a teď nás táhnou jako nějakou starou káru.”

^ A ^

Novaal si dal načas, než zrychlil let lodi natolik, aby se s přiletem na Naat dalo počítat za deset hodin.

Thora opustila velín a vyhledala svou kajutu. Crest se však vrátil zpátky za Rhodanem. Vypadal už méně zničeně než předtím, ba co víc, začal se v něm probouzet vědecký zájem.

„Víte,” řekl Rhodanovi, „něčeho jsem si všiml.”

„Čeho, prosím?” opáčil Rhodan.

„Novaal použil jako označení své hodnosti slova *reekha*, tedy výrazu šéf. Za mých časů takové označení neexistovalo. Pravý velitel kosmické lodi nesl titul *hasathor*, tedy admirál, nebo *vercathor* neboli kapitán. Šéfem podle slova *reekha* si můžeme představit někoho na pozemní stanici... Ale na kosmické lodi?”

Crest vrtěl hlavou.

„Nač podle toho soudíte?” zeptal se Rhodan.

Crest rozpřáhl ruce.

„Co bych měl říct? Novaal je patrně podřízeným nějakého vyššího důstojníka na lodi, který se nám nehodlal ukázat.”

Rhodan se zatvářil pochybovačně.

„Není možné ještě nějaké jiné vysvětlení, Creste? Není to například tím, že na Arkonu došlo k převratu a noví vládcí dali věcem nové názvy?”

Crest se zděsil.

„Proboha! Co vás to napadá? Převrat...”

Byl přerušen. Ozval se interkom: „Sekce počítače pro kapitána. Odpověď na vaši otázku zní: Ano, pane, a sice s 89,5 procenta pravděpodobnosti.”

Rhodan se zamračil.
„Odpověď na moji...," zamumlal zamyšleně. „Aha, ano! Na otázku, zda se u arkonidské flotily nejedná o lodě řízené roboty. Správně, málem jsem zapomněl. Děkuji!"

Přerušil spojení a otočil se na Cresta.

„Co si o tom myslíte?" chtěl vědět. „Počítač je přesvědčen, že arkonidské lodě, které rozhánějí Motunery, jsou řízeny roboty."

„Roboty?" podivil se Crest. „Jistě, takové lodě existují. Není složité je postavit. Ale bitva se odehrává daleko od Arkonu, což velmi ztěžuje kontrolu činnosti. Ne, já si myslím, že se počítač mýlí."

Rhodan pokrčil rameny.

„Pořád ještě zůstává 10,5 procenta na jiné vysvětlení," odpověděl s úsměvem.

Pak vstal.

„Uděláme si test," řekl tak nahlas, že ho v místnosti každý slyšel. „Bude se týkat imperiální lodi, v jejímž závěsu se nacházíme, a jejího velitele."

Odpovědí mu byly překvapené tváře.

„Jak silný je tažný paprsek?" zeptal se Rhodan.

Bull měl měřicí přístroje před sebou.

„Dvacet milionů megawattů."

Rhodan se vrátil na své místo.

„Na tisícinu vteřiny zrychlíme opačným směrem silou zhruba třiceti milionů megawattů," oznámil. „Chceme vědět, jak na to imperiální loď zareaguje. Ale pozor - nemáme v úmyslu se tomu chlapíkovi utrhnout!"

Posadil se a připásal se.

„X minus pět minut!" řekl.

Nikdo nevěděl, oč vlastně jde. Ve velínu vládlo tíživé ticho. Zrychlení na tisícinu vteřiny musel naprogramovat počítač, to ručně nešlo.

Experiment se pak projevil pouhým krátkým bliknutím kontrollek. Ostatní absorboval neutralizátor. Na odstupu mezi oběma loděmi se nic nezměnilo.

Rhodan povolil pásy.

„Prosím o záznamy přístrojů!“ zvolal a vmžiku měl před sebou popsané fólie. Rozčlenil je a zadíval se na ně.

„Odstup lodí?“

„Třináct set metrů od těžiště k těžišti!“

Rhodan se dlouze zadíval na výsledky a pak ukázal Bullovi jedno místo. „Vidíš? Reagovali okamžitě. Kdyby loď řídila lidská bytost, nedokázala by to. Takže ji musí řídit robot!“

Bull ztěžka oddechoval a vytřeštěně na Rhodana zíral.

„Ta příšerka... teda není...“

„Není Novaal,“ dodal Rhodan. „Ale ten, kdo má na palubě křížníku hlavní slovo, je robot.“

Pak se s úsměvem obrátil na Cresta.

„Takže to vypadá, jako by někdo už měl dost vašich dekadentních, líných krajanů, a obsadil všechny zdejší lodě posádkami z robotů a koloniálních vojáků!“

^ ^ ^

Novaal si experimentu podle všeho vůbec nevšiml, každopádně se ničím nehlásil. I to bylo pro Rhodana důkazem, že se ve své domněnce nemýlí.

Během následujících deseti hodin se dvojspřeží lodí přiblížilo k planetě Naat natolik, že se objevila na obrazovce GA-NYMEDU.

Rhodana se zmocnilo jisté vzrušení, které se snažil navenek zamaskovat, protože mu připadalo dětinské a romantické. Chvěl se vzrušením z toho, že poprvé vstoupí na povrch planety, patřící do hvězdné soustavy Arkonu.

Tady tedy leželo srdce Velkého Impéria, nejmocnější galak-

tické říše od dob, kam až sahá paměť inteligentních bytostí.

Díval se sice jen na pátou planetu, na zaprášený svět s obyvateli, podobnými opicím, kteří byli něčím zcela jiným než praví Arkonidané, ale z Naatu to na Arkon bylo už jen pár astronomických jednotek daleko.

Rhodan měl dojem, jako by vstupoval do dvora tajuplného paláce, ale právě tohle mu připadalo tak dětinské a sentimentálně romantické, že o tom raději pomlčel.

Viděl, že jeho muži smýšlejí trochu jinak. Podmračeně a se zřejmým odporem pozorovali prašné pouště, po kterých se proháněly písečné bouře a hnaly po kraji hustá mračna rudo-žlutého písku.

Zatím nikde nespatrił žádné budovy. Vlečná loď musela nejdříve provést naváděcí manévry a teprve pak se objevily první zřetelné znaky osídlení.

Na obrazovkách GANYMEDU se objevilo město, žluté a šedé jako celá planeta. Polokulovité domy, mnohé s jakýmsi věžičkami, a mezi nimi nudné, rovné ulice. Znamení civilizace, která vyrostla příliš rychle.

Rozlehlý kosmodrom, obklopený obvyklými hangáry.

Na opačné straně města to vypadalo na malou oblast zeleně. Ta nebyla ani uprášená, proto se Rhodan domníval, že tam patrně budou žít zdejší Arkonidané, kteří zastupují moc své říše na Naatu.

Novaal - nebo spíš robot, který byl na palubě - s jistotou navedl GANYMED na přistávací plochu. Rhodan se rezignovaně odvrátil od monitorů.

„A jsme tady," řekl.

^ ^ ^

Plynuly hodiny, aniž by se cokoliv stalo. Rhodan zpočátku neopouštěl panoramatické obrazovky a čekal, až se o ně ně-

kdo začne zajímat. Přístroje spojařů byly neustále nastaveny na příjem.

Ale nikdo nepřicházel, telekom zůstal tichý.

Pak Rhodan ustanovil pravidelné hlídky u monitorů a šel si zdřímnout. Spal sice nerušeně, protože se nic mimořádného nedělo, ale spal špatně. Po šesti hodinách znovu vstal a všechno našel tak, jak to opustil. Kdosi odstavil GANYMED na pustý kosmodrom a zapomněl na něj.

Toto zjištění Rhodana naplnilo netrpělivostí. Ale na palubě lodi byl někdo, koho tato situace naplňovala čirým zoufalstvím.

Thora.

Když ji Rhodan našel, měla na krajíčku.

„Proč nic neděláme?“ vzlykla a pohlédla na něj prosebnými očima.

„A co bychom měli udělat?“ zeptal se Rhodan měkce.

„Znovu odstartovat a vysílat, vysílat! Co já vím?“

Rhodan se otočil ke spojařům: „Pokuste se navázat spojení s těžnou lodí.“

Jeho rozkaz byl vmžiku splněn. Pak se na obrazovce objevila Novaalova tvář.

„Proč se o nás nikdo nezajímá?“ zeptal se ho Rhodan.

„To nevím,“ odpověděl Novaal. „Měl by se o vás někdo zajímat?“

Tato otázka Rhodana přinutila k úsměvu.

„Jistě. Chci vědět, proč tu trčíme a jak dlouho to bude trvat.“

„Trčíte tady, protože tak rozhodla arkonidská administrativa,“ řekl Novaal.

„To není důvod,“ namítl Rhodan ostře. „Aspoň pro mě ne.“

„Tak zavolejte Sergha!“ poradil mu Novaal.

„Kdo je Sergh?“

„Administrátor na Naatu, Arkonidan.“

„No prima," zamumlal Rhodan. „Díky."

Ukončil rozhovor a obrátil se na Thoru. „Znáte někoho jméno Sergh?"

Thora zavrtěla hlavou. Rhodan se otočil k vysílačce a nastavil ji na širokou frekvenci.

„Tady kapitán lodi GANYMED. Přeji si hovořit s administrátorem Serghem."

Volání pak opakoval.

Když je zopakoval potřicáté, aniž by mu někdo odpověděl byt' malým pípnutím, zlostně vykřikl:

„Kapitán lodi GANYMED si přeje mluvit s administrátorem Serghem, a pokud se ten blázen okamžitě neohlásí, GANYMED tuto planetu opustí. Nebudeme čekat!"

Ale administrátor se neozval ani pak.

Rhodan vypnul telekom a obrátil se na své důstojníky.

„Připravte start! Freyte, informujte mužstvo! Já vložím program!"

Lod' ožila. Mužstvo spěchalo na svá místa. O deset minut později byla lod' připravena ke startu.

„Pozor, start!" zvolal Rhodan.

Kontrolky zablikaly, ozvalo se bzučení agregátů. Rhodan jim přidal energii. Celou minutu je nechal řvát a zvyšoval výkon, ale GANYMED se nehnul z místa. Zlostně udeřil do ovládacího panelu.

„Konec!" vykřikl. „Žádný start! Údaje o poli, které nás tady drží!"

Zatímco mu je hlásili, svěsil hlavu a přemýšlel. Ty blázne, říkal si v duchu. Jak sis mohl myslet, že tě Arkonidané pustí? Jak sis mohl myslet, že nemají dost silné prostředky, jak tě tu udržet i s tou tvou krásnou novou lodí?

Zvedl hlavu a zahleděl se na obrazovku. Kosmodrom v okolí GANYMEDU byl holý, ale kdesi pod ním musely pracovat stroje, které je tu držely.

Co teď?

Použít zbraně? Bombardovat kosmodrom, dokud nezničí všechny energetické projektory protivníka?

Ne, to ne. Ještě tu byly další možnosti.

A Rhodanova netrpělivost se ztrácela stejnou měrou, jakou v něm narůstal nový plán.

^ ^ ^

Nad Naatem se skláněla noc.

Rhodan svou novou akci pečlivě připravil. Od Cresta se dozvěděl, jak asi může vypadat území, ve kterém žijí Arkonidané. Do úkolu zasvětil plukovníka Freyta a další dva muže -Reginalda Bulla a Tako Kakutu.

Cíl jejich cesty: administrátor Sergh.

Rhodanův plán byl pečlivě prodiskutován. Thora a Crest vyjádřili názor, že může jít o životu nebezpečnou akci. Arkonidané považovali GANYMED a jeho posádku za své zajatce. Určitě se jim nebude líbit, když se budou snažit uniknout.

To však na akci nic nezměnilo.

Tři hodiny po setmění se Rhodan a jeho tři přátelé vydali na cestu. Byli oblečení do arkonidských transportních obleků, což byly zázračné kombinézy, které mimo jiné umožňovaly neviditelnost pomocí deflektorů, létání pomocí antigravu a ochranu pomocí energetického štítu. Přesto si byl Rhodan vědom faktu, že šlo o arkonidské obleky, což znamenalo, že pokud tyto kombinézy každého jiného protivníka vždycky zaskočily, Arkonidany asi nepřekvapí.

Letěli směrem k zelené zóně a ve vnějších mikrofonech slyšeli skřípavé narážení zrníček písku do helem. Ten zvuk je znervózňoval, protože všechno přehlušoval. Deset minut se nic nepříhodilo. Buď si jich nikdo nevšiml, nebo na ně čekali jinde.

Rhodan špitl do mikrofonu: „Fáze B!“
To byl dohodnutý signál.
Znamenal, že dál nepoletí, ale že půjdou po svých.

^ ^ ^

Kulaté stavby byly nehlídané a dokonce se zdálo, že v nich snad ani nikdo není.

Malá skupinka je bez potíží minula a zastavila se třicet metrů od hranice zeleně, tvořené křovím.

„Fáze B, druhá část!“ řekl Rhodan a otočil se na teleportera Kakutu: „Tako, jste na řadě!“

„Rozkaz, pane!“

Japonec přikývl, zahleděl se na zelenou hranici a pak se rozplynul ve vzduchu. Tako „skočil“. Teleportoval. Přenesl se na jiné místo v prostoru pomocí své vůle.

Rhodan počkal tři minuty, než se mu Kakuta ozval ve sluchátkách domluveným tichým odkašláním. Rhodan pak řekl Freytovi: „Fáze C! Okamžitě!“

Po dvaceti minutách se rozhrnulo křoví. Japonec se vracel po svých, aby svým druhům ukázal cestu do arkonidského území. Sotva vstoupili do parku, Reginald Bull si připadal jako ve snu.

Rhodan se posadil do trávy pod cizokrajný košatý strom a díval se cílovou optikou příručního paprskometu. Bull o něj v tom šeru málem klopýtl.

„Fantazie,“ hlesl Rhodan.

Bull si přisedl a také použil své Indra. Bylo lepší než obvyklé přístroje pro noční vidění, nicméně barvy byly pořád ještě trochu zkreslené.

To, co spatřili, však vlastně už znali, protože jim bylo telepaticky implantováno arkonidské vědomí.

Věděli, že Arkonidané stavějí trychtýřovité budovy, proto-

že takový tvar poskytoval každému jednotlivci co nejvíce fyzického i duševního soukromí. Byly tam malé i velké. Stály na poměrně tenkých a někdy značně dlouhých stopkách. Zázraky statiky a arkonidské technologie.

Vtom se před nimi zjevil Kakuta.

„Hotovo?“ zeptal se ho Rhodan.

„Ano, pane,“ odpověděl Tako. „Podíval jsem se na hodně budov hezky zblízka. Pokud Sergh obývá tu největší, pak musíme urazit asi šest kilometrů.“

„Zatraceně!“ zaklel Bull. „Šest kilometrů se nabízet ďáblovi jako na servírovacím tácu!“

„Doufejme, že Arkonidané spí,“ uklidňoval ho Rhodan. „Dokud je nevzbudí monitorovací automatika, budou bez starostí. Kritické to bude ve chvíli, až pronikneme do Serghova domu.“

^ ^ ^

Serghův palác byl jediným domem, jehož stěny se perleťově leskly. Už ze vzdálenosti tří kilometrů bylo vidět, jak se liší, a tím byl pro Rhodanovy muže také jakýmsi majákem. Podle Rhodanova odhadu byl vysoký asi sto osmdesát metrů a jistě se v něm neskryval jen Serghův soukromý příbytek, ale i kanceláře správy.

Pochod proběhl bez mimořádných událostí. Mikrofony občas upozornily na projíždějící arkonidská vozidla, ale se žádným se nesetkali. GANYMED nic nového nehlásil. A pak už stáli před portálem Serghova paláce. Rhodan si chvíli pohrával s myšlenkou, že se prostě přiblíží tak blízko vchodu, až ho automat ohlásí. Mohlo ,se klidně stát, že Sergh prostě otevře. Pak však tuto myšlenku zavrhl.

Rhodan špitl do mikrofonu: „Fáze B!“
To byl dohodnutý signál.
Znamenal, že dál nepoletí, ale že půjdou po svých.

^ A ^

Kulaté stavby byly nehlídané a dokonce se zdálo, že v nich snad ani nikdo není.

Malá skupinka je bez potíží minula a zastavila se třicet metrů od hranice zeleně, tvořené křovím.

„Fáze B, druhá část!“ řekl Rhodan a otočil se na teleportera Kakutu:
„Tako, jste na řadě!“

„Rozkaz, pane!“

Japonec přikývl, zahleděl se na zelenou hranici a pak se rozplynul ve vzduchu. Tako „skočil“. Teleportoval. Přenesl se na jiné místo v prostoru pomocí své vůle.

Rhodan počkal tři minuty, než se mu Kakuta ozval ve sluchátkách domluveným tichým odkašláním. Rhodan pak řekl Freytovi: „Fáze C! Okamžitě!“

Po dvaceti minutách se rozhrnulo křoví. Japonec se vracel po svých, aby svým druhům ukázal cestu do arkonidského území. Sotva vstoupili do parku, Reginald Bull si připadal jako ve snu.

Rhodan se posadil do trávy pod cizokrajný košatý strom a díval se cílovou optikou příručního paprskometu. Bull o něj v tom šeru málem klopýtl.

„Fantazie,“ hlesl Rhodan.

Bull si přisedl a také použil své infra. Bylo lepší než obvyklé přístroje pro noční vidění, nicméně barvy byly pořád ještě trochu zkreslené.

To, co spatřili, však vlastně už znali, protože jim bylo telepaticky implantováno arkonidské vědomí.

Věděli, že Arkonidané stavějí trychtýřovité budovy, proto-

že takový tvar poskytoval každému jednotlivci co nejvíce fyzického i duševního soukromí. Byly tam malé i velké. Stály na poměrně tenkých a někdy značně dlouhých stopkách. Zázraky statiky a arkonidské technologie.

Vtom se před nimi zjevil Kakuta.

„Hotovo?“ zeptal se ho Rhodan.

„Ano, pane,“ odpověděl Tako. „Podíval jsem se na hodně budov hezky zblízka. Pokud Sergh obývá tu největší, pak musíme urazit asi šest kilometrů.“

„Zatraceně!“ zaklel Bull. „Šest kilometrů se nabízet ďáblovi jako na servírovacím tácu!“

„Doufejme, že Arkonidané spí,“ uklidňoval ho Rhodan. „Dokud je nevzbudí monitorovací automatika, budou bez starostí. Kritické to bude ve chvíli, až pronikneme do Serghova domu.“

^ ^ ^

Serghův palác byl jediným domem, jehož stěny se perleťově leskly. Už ze vzdálenosti tří kilometrů bylo vidět, jak se liší, a tím byl pro Rhodanovy muže také jakýmsi majákem. Podle Rhodanova odhadu byl vysoký asi sto osmdesát metrů a jistě se v něm neskrýval jen Serghův soukromý příbytek, ale i kanceláře správy.

Pochod proběhl bez mimořádných událostí. Mikrofony občas upozornily na projíždějící arkonidská vozidla, ale se žádným se nesetkali. GANYMED nic nového nehlásil. A pak už stáli před portálem Serghova paláce. Rhodan si chvíli pohrával s myšlenkou, že se prostě přiblíží tak blízko vchodu, až ho automat ohlásí. Mohlo ,se klidně stát, že Sergh prostě otevře. Pak však tuto myšlenku zavrhl.

Jen žádné riskování.

Stáli třicet metrů od stěny stonku budovy. Rhodan věděl, že automat ohlásí příchozí ve vzdálenosti dvanácti metro.

Čtvrt hodiny mlčky pozorovali mohutnou stavbu, ale nic nenaznačovalo, zda Arkonidané uvnitř spí nebo bdí.

„Tak na co ještě čekáme?“ zeptal se Bull netrpělivě. „Plejtvárné tady časem!“

Rhodan přikývl.

„Tako...?“

„Jsem připraven, pane!“

„Dobře poslouvejte, Tako! Dávám vám ještě jednu nejdůležitější instrukce. Trychtýř je dutý, vnitřní stěny terasovitě umístěné. Na nejnižších terasách jsou obvykle zahrady. Nad nimi kanceláře a obytná část. Neuvažujte o tom, že přicházíte do stavby, zbudované podle pozemských měřítek. Ten trychtýř je samostatným světem a zevnitř vypadá ještě větší než zvenčí.

A především: Zbraň použijte pouze v opravdovém ohrožení života! Je to jasné?“ „Jasně, pane!“

„Dobrá, za čtvrt hodiny od vás čekám první hlášení.“ „Ano, pane!“

^ A ^

První dojem, který Tako Kakuta uvnitř stěn trychtýře získal, byl pocit, že ho něco táhne vzhůru, a pak se udeřil do hlavy.

Trochu omámeně zjišťoval, že uvnitř vládne arkonidské gravitační podmínky - tedy zhruba gravitace jako na Zemi. Avšak jeho kombinéza byla nařízena na gravitaci 2,8 g.

Odstranil tento nedostatek a snesl se dolů do květinového záhonu.

Zalezl do úkrytu za květiny a rozhlížel se.

Nitro trychtýře bylo jasně osvětleno. Tako přistál úplně dole. Poslední - nebo snad první patro - tvořilo základnu se zahradami, přesně jak to Rhodan říkal. Odněkud bylo slyšet čvachtání umělých vodopádů a mezi voňavými záhony vedly cestičky.

Tako zvedl hlavu a zahleděl se vzhůru.

Stěny trychtýře se rozestupovaly a rostly, až končily ve hvězdném nebi. V nebi nad Naatem. Když Tako zjistil, že je trychtýř nahoře otevřený, trochu se mu ulevilo. Nepřipadal si už jako v plechovce.

Pečlivě studoval způsob stavby galerií a teras. Bylo jich tam nad sebou třicet až čtyřicet a měly průměrnou výšku pěti metrů.

Každá terasa byla jiná - někde se dalo přistát malým letounem, jinde rostly další zahrady.

Hledal schodiště nebo vertikální chodby, ale žádné nenašel. Pravděpodobně byly skryty pohledu někde v zadním traktu u stěny trychtýře.

Podíval se na hodinky. Uplynulo deset minut. Už tedy věděl, jak to asi tak vypadá uvnitř, ale zatím ještě nespatrił ani jednoho Arkonidana. Copak všichni spali?

Tako se odvážil dalšího krátkého skoku a přistál na ochozu páté terasy. Z té výšky viděl dole v zahradě potůček a několik malých vodopádů.

Otočil se k nejbližším dveřím a vykročil.

Tři metry od něj se otevřely.

Místnost za nimi byla osvětlená. U okna stálo několik stolů s malými arkonidskými vysílačkami. Uprostřed bylo pár křesel. Protější stěnu pokrývaly monitory. A hned vedle dveří byl otvor. Tako k němu přistoupil a ucítil slabý průvan. Neklamný důkaz toho, že stojí u antigravitační šachty, která by ho mohla dopravit do kteréhokoliv z ostatních pater.

Další pohled na hodinky mu připomněl, že nastal čas k návratu.

Zavřel oči a představil si místo, kde na něj čekali přátelé, Pak skočil.

^ ^ ^

Sergh Teffron z rodu Hugral, z imperátorova moudrého rozhodnutí administrátor Naatu, neměl v podstatě žádnou představu o tom, jestli je venku na planetě den nebo noc. Připadalo mu směšné, že se někdo řídí podle hloupého dělení dne na světlo a tmu.

Sergh jednal jen podle vlastních přání a potřeb. Jeho úřad na něm požadoval pouze jeho přítomnost, o vše ostatní se staraly přístroje.

Většinou ležel.

A hrál si.

Jako všichni Arkonidané i on propadl letargii a hře, která simulovala skutečný život. Jmenovala se podle toho - simultánní hra - a působila na principu virtuální reality.

Občas ale vstal a šel si lehnout dolů do zahrady. Občas tam s někým ze svých krajanů prohodil pár slov.

Jako dnes.

K rozhovoru si zvolil svého mladšího zástupce Ghorna. Ghom nebyl nadšen, že musí opustit pohodlné lůžko a virtuální hru, ale při vši své letargii přece jen ještě nedokázal svému šéfovi nic odmítnout.

Společně se snášeli antigravem do nejnižšího patra. U malého jezírka se položili do trávy a Sergh se zeptal:

„Co myslíš, proč se při simultánní hře dá modrý trojúhelník vytvořit snadno, ale červený ne?“

Ghom si v duchu oddychl. Obával se nějakého nudného tématu.

„Přirozeně že to nevím, pane,“ odpovídal ochotně. „Červený trojúhelník asi neodpovídá konfiguraci arkonidských myšlenkových center.“

„Zajímavé, zajímavé," poznamenal Sergh „Téměř můj názor. Myslím," zvedl se na lokty, „že kdybychom k simultánní hře přizvali nějaké cizí bytosti, možná bychom získali nové poznatky. Co takhle Naatové..."

Zamyslel se a dodal:

„Možná by šlo do hry zapojit i neinteligentní bytosti a upravit jejich mozky tak, aby byly pro simulátor přijatelné."

„Ano," přitakal Ghorn, „to je dobrý nápad. Měli bychom ho vyzkoušet..."

„Instinkty vnatolické hadí ryby by například mohly na obrazovce vyvolat senzaci..." uvažoval nahlas Sergh.

Ghorn hodlal úvahy svého šéfa podpořit a řekl: „Já nejsem tak náročný... I když, jak se to vezme. Mě by zajímala nervová činnost květiny. Chtěl bych ji vidět na obrazovce. Musely by to být nádherné obrazy, možná krásnější než samotné květiny!"

Pokud Ghorn počítal s jistými projevy nadšení svého šéfa, pak byl zklamán, protože Sergh se znovu zvedl na lokty a se značnou nevolí v hlase prohlásil:

„Někdo mi pošlapal záhon! Kdybych věděl, kdo to byl, za trest bych ho nechal zápasit s Naatem!"

Ghorn se zachvěl. Zápasy s Naaty znamenaly jistou smrt.

Záhon byl skutečně zničen. Vypadalo to, jako by do něj někdo z výšky skočil. Ghorn chápal zlost svého šéfa, protože to byl záhon květin fareh, těch nejdražších, jaké tu vůbec měl. Byly sem přivezeny z veliké dálky, z planety jedovatých močálů, a muži, kteří je přivezli, za ně požadovali patřičnou odměnu.

Ghorn došel až k místu nekalého činu. Pak v záhoně spatřil podivně tvarované stopy. Zachvěl se a vyděsil. Stopa byla o hodně menší než obvyklá velikost nohy Arkonidana. Navíc byla ještě vysloveně ošklivě široká.

Takže to nebyl Arkonidan.

Vstup do trychtýře byl povolen výhradně Arkonidanům. Někdo sem
tedy tajně proklouzl.

Ghom se překvapivě rychle vrátil a informoval svého administrátora.
Sergh se zaúpěním vstal a neradostně zabručel. Pak odešel k záhonu.

Chvilí sledoval stopy, které v jednom místě náhle končily, a řekl:
, „Do našeho domu se propízl cizinec. Chytrý cizinec, můj milý. Bude
nám potěšením sledovat ho při jeho činnosti! Pojď se mnou, podíváme
se, kde se právě zdržuje!"

^ ^ ^

Protože Perry Rhodan už věděl, že trychtýřový dům nevykazuje zrovna
žádnou velkou aktivitu, nezaváhal a hodlal využít své znalosti arkonidské
techniky. Otočil se k teleporterovi Kakutovi a vysvětlil mu, že dole pod
zemí jsou umístěny stroje, obsluhující mechanismus brány.

„Najděte kontakt, který jsem vám popsal, a aktivujte ho!"

Tako zopakoval svůj úkol a zmizel.

Rhodan hlásil pro GANYMED: „Fáze D!"

Bullovi řekl: „Až Tako uvolní kontakt, tamhle se otevře brána. Dokud
bude otevřená, hlásič je deaktivován. Takže vezmi nohy na ramena a
postarej se, aby ses dostal dovnitř dřív, než Tako sundá prst z tlačítka!"

Bull souhlasně zabručel.

„Už jsem tak vynervovanej, že budu startovat jako raketa!" Vteřiny
plynuly.

Bull už chtěl něco namítnout, ale vtom se dole v trychtýři začala
rozevírat černá škvíra. Bull na nic nečekal a vystartoval ke sprintu, až se
Rhodan lekl, že by si ho hlásič mohl přece jen ještě všimnout.

Portál se dosud neotevřel úplně a Bull už se prodral a sko-40

čil dovnitř. Pak Rhodana vyzval: „Rychle, nebo to nestihneš!“

Ale Perry si dával na čas. Věděl, že portál se bude zavírat stejně pomalu, jako se otevíral. Vstoupil, postavil se vedle Bulla a počkal, až se Tako ve strojovně postará o uzavření vchodu.

Pak se rozhlédl.

Vnitřek trychtýře odpovídal Takové popisu i obrazu, kterého se jim dostalo díky arkonidskému hypnoškolení. Prošli celkem šesti luxusně zařízenými vstupními halami a teprve pak vypluli antigravem do zahrady nejnižšího patra.

„Arkonidané rádi bydlívají v nejvyšších patrech,“ informoval své druhy Rhodan. „Takže administrátora bychom měli taky hledat tam... Z bezpečnostních důvodů budeme operovat samostatně... Alespoň do té doby, než najdeme administrátora.“

Takže se nedejte zdržovat pohledem na jejich bohatství a hledejte Sergha! Víte přece sami nejlíp, že nám jde o mnohem víc než o pouhé studium interiéru arkonidských domů.

GANYMED nemůže odstartovat. Musíme ji vysvobodit, abychom mohli letět na Arkon. Musíme letět na Arkon, protože Země potřebuje pomoc.

Zaříd'te se podle toho!“

^ x ^

Neklid, který Sergh vnesl do jindy tak klidného domu, byl příliš silný. Ghorn řídil kontrolu nitra domu a měl více práce, než mu bylo milé.

Ale když hledal Sergha, aby mu sdělil důležitou novinu, administrátor právě vedl důležitý rozhovor.

„Rozdělili se, pane! Chcete...“

Sergh mávl rukou a sykl: „Klid! Mluvím s Arkonem!“

Ghorn se stáhl zpět. Nebylo mu jasné, co má dělat. Hyper-

spojení a hovor s Arkonem byl stejně neobvyklý jako zelené květy rostlin. Možná že po tom rozhovoru přestane mít Sergh na sledování cizinců zájem. Ghorn by to jenom přivítal a vetřelce by přenechal automatickým pastem, které byly nyní vypnuty.

Ovšem u Sergha člověk nikdy nevěděl!

Na zpáteční cestě si Ghom neodpustil úvahy o tom, jaké by to bylo, kdyby se stal administrátorem on. Nemuselo by to zrovna být na tak důležité planetě, jakou byla Naat. Stačil by mu třeba takový Vnatol. Mohl by pak Sergha zásobovat oblíbenými hadími rybami.

Ale časy, kdy se říše rozrůstala a každý den bylo zapotřebí nového administrátora, už dávno minuly. Volných planet bylo stále méně.

Ghorn byl natolik ponořen do úvah, že si nevšiml, jak na kontrolní tabuli vypadl celý jeden blok kontrolek automatických hledačích zařízení.

Teprve po chvíli a čistě náhodou sklouzl jeho pohled z obrazovek na tabuli.

Zarazil se. Zhasnutý panel ho znepokojil, protože všechny přístroje pracovaly bezchybně.

Vstal a vykročil k tabuli.

Když se k ní přiblížil na dva kroky, panel se znovu rozsvítil. Ghorn si oddechl, ustoupil o krok - a panel zhasl.

Znovu k němu vykročil - a panel se rozsvítil.

Bylo zřejmé, že to není žádná náhoda. Ghom se vylekal, ale pak se klidně, jako by se nic nedělo, vrátil zpátky do svého křesla.

Tak dlouho se věnoval tlačítkům a spínačům, až najednou v místnosti zhaslo světlo, přes okno do nitra trychtýře se položily těžké žaluzie a kolem zavládla neproniknutelná tma.

Ghorn měl nejasný pocit nebezpečí, do něhož se dostal. Věděl, že automatické záchranné přístroje, umístěné v každé místnosti domu, možná zareagují pozdě.

Ale jako všichni Arkonidané - v tom se nelišil ani od svého pána a mistra Sergha - nade vše miloval vzrušení. Teprve na druhém místě se staral o nebezpečí. Podle pozemských měřítek to však vypadalo spíš jako symptom hysterie než znak odvahy.

Ghorn se dál věnoval ovládacímu panelu. I potmě znal všechny jeho prvky.

Vtom se ve tmě objevila slabá světelná skvrna. Rozptýlené světlo a uvnitř postava. Příliš malá na to, aby to byl Arkonidan, přestože měla hlavu, dvě ruce a dvě nohy na správném místě.

Ghorn viděl, že cizinec něco drží. Mělo to krátkou hlaveň, takže usoudil, že asi půjde o zbraň. Podstatná část jeho odvahy ho poté opustila.

Chtěl něco říct - něco uklidňujícího, aby cizinec nezačal střílet, ale neznámý začal sám: „Fajn! Takže rozsviňte!“

Ghorn konstatoval, že mluví sice hrubou, ale bezchybnou arkonidštinou. Poslušně rozsvítil. Žaluzie z okna zmizela. A Ghorn se díval do kulaté tváře, nahoře lemované nazrklým ježkem. Cizinec už na něj nemířil. Patrně se cítil bezpečně.

„Co... co chcete?“ vykoktal Ghorn.

Cizinec se dál šklebil.

„Mluvit s administrátorem. To jste vy?“

Ghorn zvedl obě ruce a předvedl odmítavé gesto. „Já jsem Ghom," řekl nesměle.

„Mně říkají Bull," odpověděl vetřelec. „Reginald Bull.“

Vyslovil cize znějící hlásky svého jména s takovou jistotou, že se Ghom vzdal i poslední naděje, že by snad mohlo jít o tělesně postiženého Arkonidana.

Tento muž přicházel zdaleka!

Ale odkud?

Cizinec, který si říkal Bull, usedl do křesla.

„Víte co?“ začal znovu. „Vy teď zavoláte administrátora. A

pak si já a ještě další dva muži, kteří sem co nevidět dorazí, se Serghem promluvíme, souhlasíte?"

Ghorn zoufale vrtěl hlavou.

„Kdybyste měl aspoň zdání o našem způsobu života," naléhal, „pak byste po mně nikdy nic takového nepožadoval..."

Bull mávl rukou.

„Jistě," řekl trochu posměšně. „Asi jsem zapomněl. Sergh vás vyžene do pouště. No dobrá, tak se u něj ohlaste. Moji přátelé a já půjdeme s vámi."

Ghorn po tomto návrhu sáhl jako tounoucí po pověstném stéble.

Cizinec vypadal hrozivě. Bylo chybou, že se administrátor spolehl jenom na vlastní pozorování. Automaty by si s ním poradily lépe...

Ovšem byla tu ještě jedna reálná naděje, neboť přístup k administrátorovým komnatám byl natolikrát zabezpečen přístroji a počítači, že bylo docela vyloučeno, aby tudy pronikl někdo docela cizí. Kreatury tohoto druhu byly nebezpečné.

Ghorn se pokusil administrátora najít. Chvěl se netrpělivostí a doufal, že se Sergh nebude zdržovat ve svých soukromých prostorách, protože tam by nepronikli.

Bull si mezitím znovu nasadil helmu skafandru. Ghom slyšel, jak mumlá pár slov v nějaké cizí řeči a odhadoval, že se dorozumívá se svými dvěma druhy.

Pak se na obrazovce objevila unavená a znuděná Serghova tvář. Ghom za sebou zaslechl zvuky rychlého pohybu a věděl, že musí ve vlastním zájmu zabránit tomu, aby si Sergh všiml cizince za jeho zády.

„Co je?" zeptal se administrátor protáhle.

Ghom opatrně formuloval: „Pokud vám to dovolí čas, pane, rád bych vám sdělil důležitou věc."

Sergh si vzpomněl na dobré nápady, kterými ho Ghom před dvěma hodinami potěšil, a proto svolil.

„Nemám námitek," odpověděl s potlačovaným zívnutím. „Můžeme si promluvit v mé simultánní komnatě. Přijdeš hned?"

„Samozřejmě, pane," odpověděl pilně Ghom. „Nenechám vás čekat!"

Sergh přerušil spojení a Bull za Ghornovými zády zavrčel: „Nebud' tak hrrr, přáteli. Musíme ještě počkat na moje parťáky!"

Ghom neodpověděl a zůstal klidně sedět.

Za chvíli se otevřely dveře. Nikdo nevstoupil, ale když se zavřely, ze vzduchu vyrostly další dvě cizí postavy.

Ghornem to trhlo.

Viděl malého muže zažloutlé pleti, se šikmými očima a stálým úsměvem ve tváři. Pak viděl dalšího, vysokého jako Ar-konidané, s vážnou tváří a ledově šedými očima. Ghom v té chvíli pochopil, že tenhle je ze všech tří nejnebezpečnější.

Muž s ledově šedými očima ukázal na Ghoma a řekl čistou arkonidštinou: „Tak jdeme?"

^ ^ ^

Od zahájení fáze D už plukovník Freyt od Rhodana neslyšel ani slovo. Ničeho se však neobával. Kdyby se Rhodan ocitl ve skutečně nebezpečném stavu ohrožení, pak by vyslal nouzový signál.

Freyt setrval na svém stanovišti, aby se mohl okamžitě postarat o vše nutné, kdyby opravdu došlo k nejhoršímu.

Jakmile se ozval telekom, ruka mu vystřelila vzhůru, zasáhla červené tlačítko a oči se vpily do malé obrazovky.

Nebyl tam ale Rhodan ani nikdo z jeho druhů.

Na Freyta hleděla kulatá, bezvlasá hlava černé pleti. Bez zájmu se dívala na Freyta svými tréma očima.

„Tady Novaal," řekl tiše Naat. „Mám pro vás zprávu!"

Freyt přikývl.

„Vznešený administrátor mi svěřil zprávu, že by mu přišla vhod návštěva dvou Arkonidanů, které máte na palubě. Sdělte jim to.“

„Ano, řeknu jim to,“ odpověděl Freyt. „Oni ať se pak sami rozhodnou, zda jim návštěva u administrátora přijde taky vhod čine.“

Novaal se zašklebil - Freytovi se zdálo, že docela sympaticky.

Pak Novaal zrušil spojení.

Freyt podal zprávu Orestovi a Thoře. Crest ji přijal klidně a zamysleně. Z Thořiných očí začaly sršet blesky, přesně jak to Freyt předpokládal.

^ ^ ^

Sergh ležel na jakési pohovce, potažené vzácnou kůží svelou z Uthally. Lůžko neustále mírně vibrovalo a způsobovalo tak tělu rozkoš. Administrátor se věnoval projekci virtuálních her, ale nijak ho neuspokojovaly. Byl unaven a nedokázal vyvolat obrazce, které by ho potěšily. Poslední hodiny zbytečně příliš mnoho pracoval!

Zabzučel dveřní hlásič. Serghovi spadla levá ruka dolů ke spínači.

Na jednom z monitorů se objevila Ghomova tvář.

„Aha, to jsi ty,“ vzdychl Sergh bez špetky nadšení. „Ohlásil ses mi?“

Ghom neuvěřitelně rychle přikývl.

„Ano, pane!“ „Pojď dál!“

Obrazovka zhasla. Dveře se otevřely. Sergh slyšel, jak Ghom vstupuje do předpokoje.

Ale byl to Ghom? To znělo jako...

Sergh se opřel o loket a podíval se ke dveřím. Simultánní hra končila disharmonií.

Vnitřní dveře se otevřely. Vstoupil Ghorn a tvářil se velmi podivně.

A za ním...!

Sergh vykřikl rozčilením. Od dob jeho dětství to byl vůbec první výkřik, ale administrátor si neuvědomoval ojedinělost tohoto okamžiku.

S otevřenými ústy zíral na tři cizince, kteří vstoupili s Ghomem.

Teprve po chvíli si uvědomil, že dal Ghornovi rozkaz hledat cizince, který tak neurvale zničil záhon květin fareh, a že mu Ghom před nějakou dobou hlásil, že v domě není jeden, ale hned tři cizinci.

Mezitím ho volali z Arkonu a Sergh si musel lámat hlavu s něčím jiným.

Ovšem teď, když už si vzpomněl, získal poměrně rychle znovu svou duševní rovnováhu, usmál se na cizince a řekl:

„Rád vás vidím takhle zblízka. Bylo poměrně zajímavé sledovat, jak pronikáte naším domem.“

„Vy jste nás pozoroval?“ zeptal se nejvyšší muž z trojice.

Sergh považoval za politováníhodné, že ho vetřelec neoslovuje titulem, který mu náleží, ale nervové vzrušení, jež mu nově vzniklá situace přinesla, vše smazalo.

„Ano,“ přiznal, „pozorovali jsme vás od chvíle, kdy jste rozdupali můj záhon.“

Rhodan se podíval na Bulla a na Taká. Japonec přikývl a anglicky odpověděl: „To jsem byl asi já, pane. Spadl jsem do toho záhonu, když jsem sem přišel poprvé.“

Rhodan mávl rukou.

„Dobrá,“ řekl administrátorovi. „Pak už tedy víte, kdo jsme a proč jsme přišli.“

Sergh byl upřímně zaskočen.

„To ne,“ odpověděl. „Vůbec nemám tušení. My - já a můj zástupce Ghom - jsme měli mimořádné potěšení vás pozorovat...“

„To už jste říkal," přerušil ho Rhodan ostře. „Jsem velitel lodě, kterou protiprávně držíte na svém kosmodromu. Požaduji, abyste ji ihned pustil!"

Sergh pocítil strach. Ještě nikdy se nepotkal s nikým, kdo by jednal tak zpříma, energicky a iniciativně. Muž s ledově šedýma očima vyzařoval tolik energie, že ji Sergh málem fyzicky cítil.

„Já žádnou loď nedržím," odporoval cizinci a sotva si uvědomoval, že je na nejlepší cestě učinit vlastní rozhodnutí. „Dostal jsem příkaz, abych ji zadržel, a kdybych ho neposlechl..."

Bull předstoupil před administrátora. Rhodan ho nechal. Ježatý přítel se sklonil těsně k Serghovi.

„Poslouchejte, přítelíčku," vyjel na něj Bull. „Nás nezajímá, kdo vydal ten nesmyslný rozkaz. My chceme vědět, kdo nás může zase pustit. A to jste vy! Proto tady setrváme do ty doby, než naší lodi umožníte start, aby sem přiletěla, naložila nás a odvezla na Arkon!"

Sergh cítil ve tváři cizincův dech, což mu bylo odporné. Zároveň slyšel důrazný hlas a to ho děsilo.

Vtom se Bull otočil na Ghorna, který zvedal ruku ke žlutému tlačítku ve stěně.

„Nech toho!" vyjel na něj Bull. „Vím dobře, že když to zmáčkneš, tahle místnost se zaplní plynem a vyhlásí tím pádem poplach!"

Ghorn zbledl. Nechápal, jak je možné, že to cizinec ví, ale ruka mu poklesla.

Sergh se cítil natolik slabý, že se musel posadit zpátky na lůžko. Vibrátor začal hned zase pracovat, ale v téhle chvíli ty jemné záchvěvy administrátora spíše znervózňovaly, než uklidnily.

„Rozuměl jste, co chceme," zopakoval drsně Rhodan. „Tak se podle toho zaříďte. Pro nás je ve hře mnohem víc, než tušíte! My nepovolíme!"

Sergh udělal unavené, uklidňující gesto.
„Počkejte!“ hlesl. „Počkejte pár minut! Čekám hosty a v jejich přítomnosti vám rád vysvětlím, co se děje. Ale dopřejte mi chvílku odpočinku!“

Rhodan přikývl.

„Tak dobrá. Čekáme. Pokud se nám však někdo pokusí nastrožit léčku, oba zemřete.“

^^^

Ve skutečnosti to nebyla situace kolem jeho osoby, co Serghovi nahánělo strach, a že právě kapituloval, bylo zapříčiněno tím, že se v životě nesetkal s nikým, kdo v sobě nesl tolik síly a odhodlanosti.

Ne snad, že by se domníval, že už se nemůže stát pánem situace, ale potřeboval trochu klidu. Arkonidský mozek nezůstal bez vlivu staleté dekadence. Myšlenkový proces probíhal pomaleji. Sergh potřeboval klid, aby si vzpomněl na možnosti, jak se vetřelců zbavit.

Avšak tvrzení, že čeká hosty, odpovídalo pravdě. Sergh si nakonec lehl, položil slabé ruce k tělu a zavřel oči. Přemýšlel.

Ghom a tři cizinci usedli do křesel. V Serghově simultánní komnatě zavládlo ticho.

^^^

Po všem, co tu Thora s Crestem během uplynulých hodin a dní prožili, nečekali v Serghově paláci žádné přivítání, které by odpovídalo slávě rodu Zoltralů. Ale skutečnost překonala všechna očekávání. Nejdříve je automat drze vyzval, aby co nejrychleji vyjeli do pětatřicátého patra.

Pak si uvědomili, že nedostali ani nápoj na uvítanou, který byl dopříván i nejmenšímu z neznámých. Když přitom kolem sebe viděli všechnu tu nádheru, píchlo je u srdce. Ničilo je to podobně jako tenkrát, když jim bylo zapovězeno vstoupit do buňkové sprchy na Planetě věčného života, která Rhodanovi a Bullovi prodloužila životy.

Dveře se před nimi automaticky otevíraly, ale z obyvatel domu nikoho nepotkali.

Prošli malým předpokojem k Serghově simultánní komnatě a podívali se dovnitř.

Rhodan vstal, když zaslechl kroky, a postavil se u dveří.

„Rhodane..., vy?“ podivila se Thora.

Perry přikývl a ukázal na křeslo.

„Posaďte se,“ vyzval ji arkonidsky. „Ten muž na gauči nám chce něco říct. Myslím, že už mezitím k tomu sebral síly.“

Sergh se nehýbal. Po chvíli se pootočil na bok a podíval se na oba Arkonidany.

„Vstaňte!“ rozkázala mu Thora. „Mluvíte se Zoltraly!“ Sergh se unaveně usmál a zůstal ležet.

„To je jedna z věcí, o kterých s vámi chci mluvit,“ řekl tiše.

„Zoltralové na Arkonu ztratili své postavení.“

Něco podobného Thora s Crestem čekali. Thora klesla do nabízeného křesla.

„Informujte nás,“ požadovala zlomeným hlasem.

„Aspoň se posaďte!“ vyjel na Sergha Bull. „Je neslušný mluvit vleže!“

Sergh kupodivu poslechl.

„Ani Zoltralové,“ začal Sergh znuděně, „naprosto netušili, že naši předkové kdysi opatřili říši systémem, který se měl aktivovat ve chvíli rozkladu a rozpadu našich fyzických a psychických sil. Takový okamžik přišel před šesti lety. Před šesti lety převzal vládu nad Velkým Impériem mechanismus, řízený centrálním počítačem na Arkonu.“

Toto převzetí moci způsobilo, že panující rody přestaly vládnout. Zoltralové odstoupili a na trůn nastoupil nový imperátor. Zoltralové tím pádem ztratili svou čest a upadli do hanby... I vy dva jste v současné době pouze trpěni.

Dobře si to zapamatujte, abyste v budoucnu už nikdy nenutili vstát starého muže jen proto, že patříte k rodu Zoltralů.

Přesto jsem nedávno dostal svolení, že smíte navštívit Arkon. Za pár vteřin na zdejší kosmodromu přistane loď, která vás odveze na Arkon. Teprve pak se však dozvíte, jak dlouho tam zůstanete."

Sergh unaveně klesl na lůžko a zavřel oči.

Thora neměla slov.

„Počítač...," hlesl Crest. „Vládne tu obyčejný stroj..."

Sergh znuděně přikývl.

„Ano, obyčejný stroj, a dělá tu práci líp než kterýkoliv ze zoltralských imperátorů. Na všech lodích létají roboti a nejsou s nimi žádné problémy."

Thora se rozzlobila.

„Vy víte stejně dobře jako my," sykla, „že většina imperátorů za nic nestála. Ale tohle přece není práce pro stroj! Počítačová vláda je začátkem konce! Pod takovým vedením se říše zhroutí mnohem dříve než pod vládou stařeckých letargů!"

Sergha to nezajímalo.

„Raději si pospěšte," radil unaveně, „ať nepropásnete loď na Arkon! Počítač nečeká, a když tuhle šanci nevyužijete, už se na Arkon nepodíváte!"

„A co bude s lodí, na které jsme sem přiletěli?" chtěla vědět Thora.

„Je to snad vaše starost?" otázal se Sergh.

Thora se podívala na Rhodana, ale ten ji anglicky uklidnil: „Nemyslete na nás. Pokuste se dostat na Arkon. My to mezitím možná dokážeme sami, a když ne, tak se o nás zasadíte!"

Thora přikývla a vstala.

„Jdeme!"

„Ano, jděte!" zamumlal Sergh a už se na ni ani nepodíval;
Thora s Crestem odešli.

^ ^ ^

Sergh se převálil na bok a zasténal.

„Myslel jsem, že jste odešli s nimi," řekl Rhodanovi a jeho druhům.

Perry vstal.

„Tak jste se spletl," odvětil ostře. „Přece víte, proč tu jsme, a víte, že se odtud nehneme, dokud nesplníte náš požadavek."

„Možná by spíš pochopil, kdybys mu vrazil pár facek, Perry," poznamenal Bull. „Ale taky by ho to mohlo nadlouho zbavit vědomí..."

„No, není to tak špatný nápad," přikývl Rhodan. Sergh byl najednou kupodivu velmi čilý. Rychle vstal z lůžka. To by od něj vůbec nikdo nečekal.

„Ne, ne..., tak jsem to nemyslel!" protestoval a rozpačitě se usmíval. „Mlátit někoho do obličeje..., bohové... Bojím se, že by to mohlo být spojeno s bolestí... A v tom případě bych snad raději..."

„Ven s tím!" pobízel ho Rhodan. „Ovšem pokud budeme muset opustit vaše komnaty, pak nás vy a váš zástupce doprovodíte. Jsem si jist, že dokud budu mít vznešeného administrátora po svém boku, nikdo nám po krku nepůjde."

Sergh souhlasil.

„Agregáty sacích paprsků kosmodromu jsou dole pod trychtýřem. Musíme dolů."

^ A ^

Nitro trychtýře bylo prázdné jako po vymření. Rhodan zalitoval, že s sebou nevzal žádného telepata, který by prozkoumal Serghovy myšlenky a sdělil mu, zda Sergh nelže.

Pluli níž a níž a Rhodan zatím nabyl přesvědčení, že Sergh žádnou zákeřnost neplánuje. Proto nejspíš jeho ostražitost trochu otupěla...

Najednou se v šachtě projevila gravitace a všichni se řítili dolů. Antigrav někdo přepóloval, proletělo Rhodanovi hlavou. Ale pravda byla jiná.

Ve stěnách antigravu totiž byla zabudována čidla, která reagovala na myšlenky, naplněné starostmi a strachem. Ta pak přepólovala šachtu a vysunula v nejbližším spodním patře šachty podlahu, aby případný pád nepřišel z příliš velké výšky.

Nicméně Sergh, Ghom a Japonec ihned po dopadu ztratili vědomí. Rhodan s Bullem sice byli trochu omráčeni, ale věděli o sobě. Ovšem než stačili vstát, prostor se naplnil nervovým plynem.

Několik vteřin nato se už ani oni nemohli hýbat. Neztratili zcela vědomí a zamlženými smysly vnímali, co se děje kolem, nicméně myšlení a činnost centrální nervové soustavy byla zablokována.

Uplynuly dvě minuty a z chodby se k přehrazené šachtě blížily postavy v plynových maskách. Bylo jich asi tucet.

Vyzvedly pět nehybných těl a odnesly je. Rhodan si nedokázal uvědomit, ve které části chodby zmizely s těly Sergha a Ghorna.

Perry se pak se svými druhy ocitl v temné místnosti.

Chvilí nato ho přemohla únava a přestože se tomu v duchu bránil, usnul hlubokým spánkem.

^ ^ ^

Když se probudil, netušil, kolik hodin prospal, ale s uspokojením konstatoval, že ho spánek posílil. Měl trochu problémy s nohama a rukama, jeho pohyby nebyly rychlejší než pohyby nemocného, starého muže, ale aspoň nějaké pohyby byly pořád lepší než vůbec žádné.

Pokoušel se pořádně protáhnout. Všude kolem vládla nepro-
niknutelná tma.

Vtom se z ní ozvalo zamumlání: „Kdybych teď dostal do pracek toho starýho psa administrátora, tak bych ho... Perry, jsi to ty?”

„Co je s Takém?”

„Nevím. Je tady?”

„Asi. Můžeš se hýbat?”

„Pokusím se. Jo, trochu jo...”

„Tak hledej Kakutu! Já budu přemýšlet.”

„Není třeba, pane,” ozval se z kouta slabý hlas. „Už jsem vzhůru.”

„Výborně,” zašeptal Rhodan. „Tako, rychle zjistěte, kde vlastně jsme!”

„Ano, pane!”

Tako zmizel.

„A co pak?” zeptal se Bull.

„Musíme se dostat k agregátům sacího paprsku, který drží GANYMED, a vyřadit je z provozu.” „Co když ten staroch lhal?” namítl Bull.

„Možná lhal, možná taky ne. Ty se však každopádně postaráš o něco jiného. Bully.” „Já? A o co?”

„Jeden z nás se musí zdržovat v Serghových komnatách. Tako ti najde místnost, ze které může Sergh pozorovat a hlídat celé nitro domu. Tam se posadíš a budeš hlídat.”

„No dobře,” zabručel Bull.

O vteřinu později se Tako vrátil.

„Nacházíme se v sedmatřicátém patře, pane. Naše terasa je hlubší než ostatní...”

„Aha, něco jako vězení?”

„Tak nějak...”

Rhodan vstal.

„Dobrá, Tako. Vezměte svůj paprskomet a rozstřílejte zámek zvenčí. Střílejte přesně, protože v okamžiku, kdy se zámek rozskočí, to určitě někde vyvolá poplach. Budeme muset rychle zmizet.”

Tako teleportoval.

Za několik okamžiků to zasyčelo a do místnosti proniklo světlo. Rhodan s Bullem vyběhli na chodbu. Nikde žádný Arkonidan ani robot.

„Honem pryč!” špitl Rhodan. „Bully, ty půjdeš s Takém do jejich velínu. Tako, my dva se sejdeme úplně dole v té malé místnosti se stroji, vzpomínáte?!”

„Ano, pane!”

„Tak dobře! Mazejte odtud!”

^ JL ^

Tako našel místnost, o které Rhodan mluvil. Trvalo mu to jen pár minut. Byla ve stejném patře jako Serghův simulátor. Vrátil se za Bullem a popsal mu cestu, jak se tam dostane.

Pak zmizel.

Bull proběhl celou řadou Serghových komnat a nakonec našel i velín. Zapnul všechny přístroje - i když tam přece jen bylo také pár takových, které neznal, nasadil si sluchátka a tiše řekl: „Vidím vás!”

Rhodan uslyšel jeho slova a zavřel si helmu.

„V pořádku,” odpověděl. „Nespouštěj nás z očí!”

„Jasně!” potvrdil Bull.

^ ^ ^

Podzemní část trychtýře ukrývala asi padesát nejrůznějších agregátorových komor a strojoven. Rhodan si byl jist, že ten, který hledají, musí být jedním z největších. Poslal Taká, aby teleportoval jednotlivými místnostmi a popisoval, co vidí.

Rhodan věděl, co hledá - kolekci přístrojů, kterými je dálkově ovládáno energetické sací pole.

Se znalostmi, zprostředkovanými perfektním, všeobsahujícím arkonidským hypnoškolením, které mu kdysi bylo dáno do vínku Crestem, tyhle věci dobře znal, i když je na vlastní oči ještě nikdy neviděl.

Takův hlas monotónně popisoval jednu místnost po druhé.

Rhodan zvolal: „V hledaném prostoru musí být něco jako velký telekom! Najděte ho!"

Taková odpověď zněla nesrozumitelně, ale po chvíli se přece jen zcela jasně ozvalo:

„Stojím před ním, pane! Co mám udělat?"

„Ustupte o tři kroky zpět, namiřte na to termozáříč a rozstřílejte tu věc na kusy!"

^ A ^

Bull je viděl na obrazovce oba: Perryho i Japonce. Napjatě pozoroval, jak Tako zvedá zbraň, míří na několik cizokrajných přístrojů...

Vtom mu ve sluchátkách zašumělo a kontrolní obrazovky začaly zběsile měnit barvy.

Okamžitě zvolal: „Perry! Tako! Přestaňte! Ta věc má mentopojistku! Ne...!"

Příliš pozdě. Rhodan i Japonce zareagovali pomalu. Tako už měl prst na spoušti, když se Bull ozval. V té chvíli mu v mozku explodovalo něco jako bomba.

Perryho Rhodana něco oslnilo, zanechalo to v jeho hlavě žhavou stopu a uhodilo to s ním o zem. Totéž se přihodilo o mnoho pater výše i Reginaldu Bullovi. Něco se postaralo o to, aby ve vznešeném domě administrátora Sergha všechny inteligentní bytosti najednou ztratily vědomí.

^ JL ^

Ať už tomu bylo jak chtělo, následky nebyly tak nepříjemné jako u nervového plynu, kterého se Perry Rhodan nadýchal o několik hodin dříve.

Otevřel oči a s překvapením zjišťoval, že leží v nemocnici na palubě GANYMEDU.

Nad ním se skláněly dvě tváře: doktor Manoli, jeho starý přítel - a Thora.

Manoli se zašklebil: „Nesimuluj nám tady, šéfe, nic se ti nestalo!"

Rhodan protestoval: „Vždyť jsem neřekl ani slovo!"

Thora se starostlivě zeptala: „Jak je vám, Perry?"

„Díky, dobře. Co se stalo? Kde jsou Bull a Tako? Jak jsme se sem dostali?"

Manoli mávl rukou.

„Pomaličku, hezky je*dno po druhém. Co se stalo, to bychom chtěli slyšet od tebe. Za druhé: Tako a Bull leží ve vedlejší místnosti. Jak znám Bulla, taky se z toho brzy probere. Ani u Japonce to už nemůže trvat dlouho. Za třetí: přinesli vás sem v náručí roboti. Automatické kluzáky vás tady vyložily. Jen jsme vás takříkajíc posbírali. Dokonce vám nastavili neutralizátor gravitace ve skafandrech, aby se vám nic nestalo."

„Hm. A co...?"

Perry si otřel rukou čelo, protože si vzpomněl na bolest, kterou prožil.

„Podle všeho vám podrazil nohy mentální šok. Pravděpodobně byl uměle vyvolán. Musel mít sílu tisíců nazlobených sugestor.“

Rhodan se před sebe zamyšleně díval. „Něco ti to říká?“ zeptal se Manoli.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Rhodan. „Jak na tom jsem? Můžu vstát? Cítím se dobře...“

„Jistě, jsi silný jako horský medvěd. Klidně vylez z postele.“

„Fajn. Co GANYMED? Ještě se nemůže odlepit?“ „A cos myslel?“

„Správně. Mohl by ses postarat o to, aby se za hodinku v jídelně shromáždili všichni důstojníci?“ Manoli přikývl.

„To můžu. Mimochodem, ještě něco!“ „Ano?“

„Povolení k letu pro Oresta a Thoru na Arkon bylo zrušeno.“ Rhodan se zarazil, „Jak to?“

„Jednoduše. Freyt zachytil text zprávy. Prostě nesmějí na Arkon. Žádné vysvětlení, žádná možnost dotazu, žádné slušné oslovení. Nic.“

Rhodan se podíval na Thoru. „Obávám se, že je to moje vina,“ řekl tiše. „Je mi to líto.“

Thora mávla rukou.

„Nelamte si tím hlavu! Možná by ani nebylo dobré, kdybychom se na Arkon vraceli tak ponižujícím způsobem.“

Rhodan zvedl obočí. „Copak věříte, že se tam dostanete nějakým jiným?“ „Ano, věřím.“ „A jakým?“ podivil se Rhodan. „Však vy už na něco přijdete, že ano?“

Jídelna byla plná.

Rhodan stál před svými lidmi a připomínal jim události posledních třinácti let. Třináct let kosmických výzkumů, třináct let urychleného pokroku, za který nevděčili jen svým vlastním silám a odvaze, ale také znalostem a vědomostem Thory a Cresta.

„A vidíte..., arkonidské impérium podlehl lenosti, nezájmu a letargii...

O další vývoj civilizace na Arkonu se nyní starají stroje. Technologie dokonce převzala vládu nad říší. V kritickém bodu se jí chopil centrální počítač. Stroj!

Měli jsme od samého začátku vědět, přátelé, že do takového světa nemůžeme proniknout na první pokus. Ale nezamýšleli jsme se a vtrhli sem...

Chtěli jsme na Arkon a uvízli jsme na Naatu. Ještě hůře: Naši arkonidští přátelé Thora a Crest mají kvůli nám zakázán návrat domů.

Za všechno zlé teď nemohou Arkonidané, ale jejich stroje. Když jsme se pokusili vyřadit z provozu agregáty sacího paprsku, který drží naši loď, počítač nedělal rozdíly mezi námi a Arkonidany v trychtýřovém domě a zbavil vědomí všechny, kdo byli uvnitř! I své vlastní lidi! Ten stroj se umí bránit a nebere přitom na nikoho ohledy."

Rhodan udělal přestávku a sledoval, jak jeho slova na posluchače zapůsobila. Pak pokračoval.

„Uvázli jsme tady, ale neztrácíme naději. Připomínám slova bytosti na Planetě věčného života, která přisoudila vládu nad Galaxií lidstvu, a jsem přesvědčen, že se tak v budoucnu opravdu stane.

Ale my na to nebudeme nečinně čekat, my se postaráme, aby se takový okamžik přiblížil co nejdříve."

Rhodan zmlkl, přičísl si vlasy **rukou**, **podíval se na** své důstojníky a promluvil naposledy.

„Tolik jsem vám chtěl říct. Vůbec se nebojte, Že bychom byli bezpodmínečně vystaveni superperfektnímu počítači na milost a nemilost. Koneckonců jsme přece pozemšťané, a máme proto v rukávu ještě nejeden trumf“

^ A ^

„Moc se **mi** to líbilo," přiznával **Bull**. „**Bylo** to **pateticky** a velmi dojímavý. Normálně mi z toho málem lehly ty **my věčně** zježený vlasy... Ale kdybych tak znal aspoň jeden..."

„Co myslíš?“ zeptal se Rhodan nevinně.

„Aspoň jeden trumf, o kterých jsi mluvil“*

Rhodan svažtil čelo.

„Cože..., tebe nic nenapadá?“

Bull zavrtěl hlavou a Rhodan **ho** s úsměvem poplácal **po** rameni.

„Tak o tom přemýšlej. Bulle! A připrav se na pořádně nebezpečnou práci.“